

DUŠAN ŠAROTAR

Danes je največje razkošje biti tih, miren in zbran.

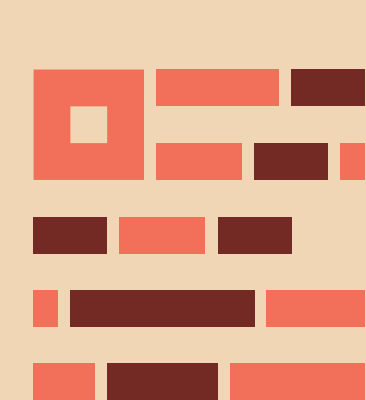

Dušan Šarotar
Foto: Mankica Kranjec

Avtorica: Stanka Ledinek
Oblikovalec: Peter Groznik - Peč

Literatura in viri:

avtorjeva dela
Manca Košir: Nagovori tišine, 2022
Vesna Sivec Poljanšek: V vsaki knjigi se spreminja samo svetloba, pesem ostaja ista (bukla.si)
A. Nana Rituper Rodež: Ljudje so narejeni iz take snovi, kot so spomini (vestnik.si)
Bojana Leskovar: Najina poroka je trajala tri dni (arhiv.onaplustelo.si)
Jezik je snov, iz katere so narejene knjige (pomurec.com)
videoposnetki s spletne strani www.rtvsllo.si
osebna komunikacija

 KNJIŽNICA
VELENJE

ROSNA LETA

Pisatelj, pesnik, scenarist in fotograf Dušan Šarotar se je rodil 16. aprila 1968 mami Nadi in očetu Janezu v Murski Soboti. Prihaja iz družine strojnikov, inovatorjev, mehanikov. Že v otroštvu se ga je posebej dotaknilo življenje maminega očeta Franca. Tako je v njegovih romanih Biljard v Dobrayu, Zvezdna karta in v zbirki novel Nostalgija osrednji in najbolj prepoznaven lik Franz Schwartz, ki ga je pisatelj upodobil po svojem starem očetu. Skozi življenjsko usodo Franza Schwartzja je pisatelj popisal tragično usodo prekmurskih Judov, ki so bili pobiti v holokavstu, med redkimi preživelimi je prav pisateljev stari oče.

Osnovno šolo in Srednjo ekonomsko šolo je obiskoval v Murski Soboti in tam stkal prijateljstva za vse življenje. V času pisateljeve mladosti v Soboti je bil mestni park ob gradu priljubljeno zbirališče za posedanje in brezčasno klepetanje na klopcah. Med druženjem s prijatelji in z občutkom neskončne svobode, ki jo premore mladostna ljubezen, so se iskile prve iskre ustvarjalnosti, ki se bo zares izrazila šele nekaj let kasneje. V tem iskrivem času sta se spoznala in zaljubila tudi sedanja zakonca, Brigita in Dušan. Po končani srednji šoli je odšel v Ljubljano, na Filozofsko fakulteto. Izbral je študij sociologije kulture in filozofije.

Na posnetku iz pisateljevega zgodnjega otroštva so stari oče Franc, babica Klara, Dušan in mama Nada. Slika je nastala med počitnicami na morju.
Foto: osebni arhiv

Na klopci v mestnem parku v Murski Soboti: Sašo, Vito, Dušan in Branko.
Foto: osebni arhiv

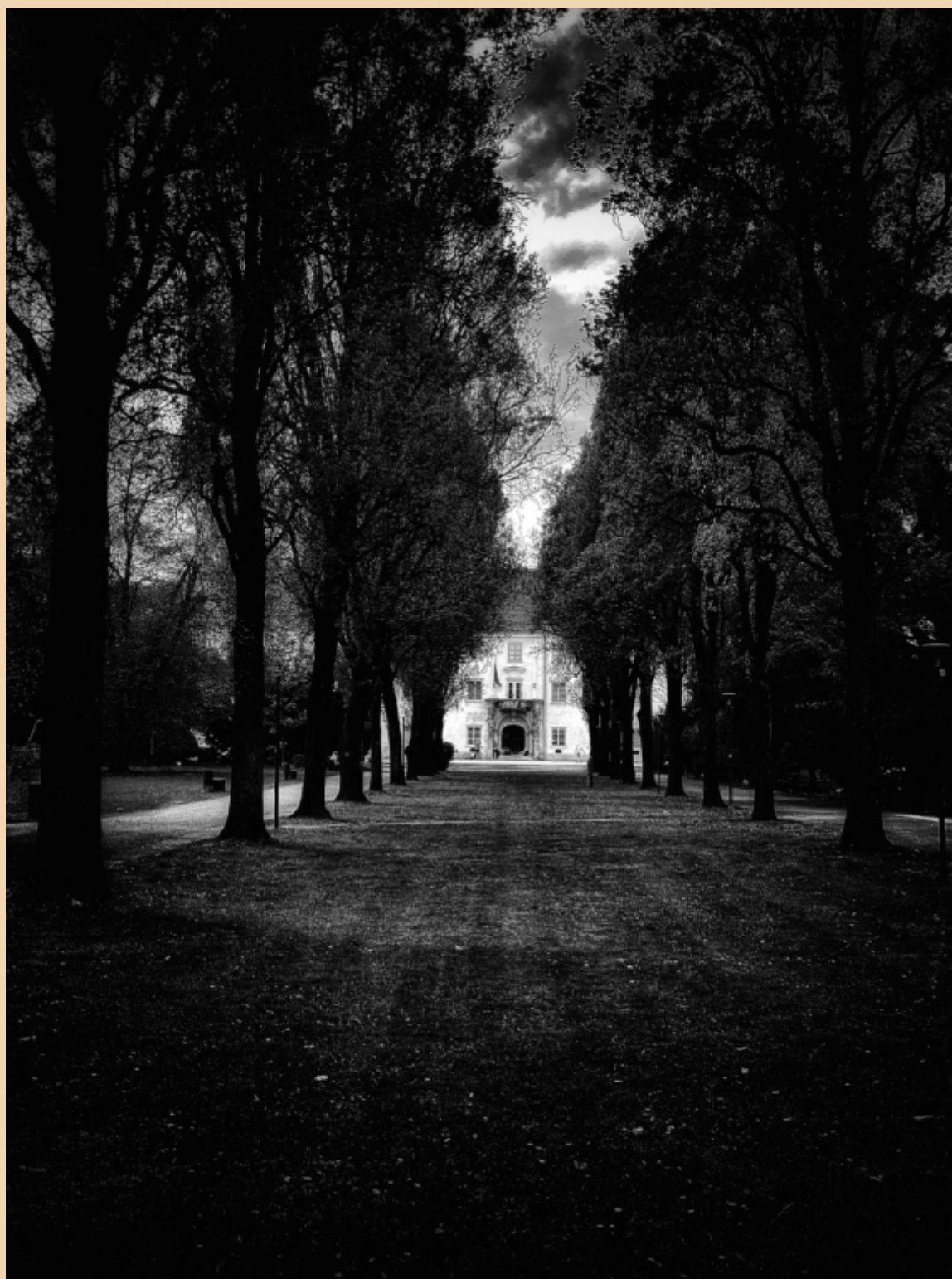
Igra oblakov nad domačim krajem.
Foto: Dušan Šarotar

Rojstno mesto Murska Sobota.
Foto: Dušan Šarotar

Moj vzornik iz mladostnih časov je bil pokojni profesor Štefan Smej, pobudnik akcije za ohranitev Mure, filozof, razgledan, nadvse načitan, dober človek. Profesor, a smo se tikali. Z najinim odnosom, nekakšno oddaljeno bližino, sem izoblikoval tudi odnos do avtoritet, predvsem pesniških, kot temu rečem. To sem ohranil do danes, globoko spoštovanje in človeška bližina hkrati.

Kot srednješolec sem skrivaj pisal pesmi, nekje še hranim tiste debele zvezke, v katere sem zapisoval skrivnosti, upam, da to tudi ostanejo.

Murska Sobota, mesto, ki hrani skrivnosti.
Foto: Dušan Šarotar

Murska Sobota je v tistem času bila za mnoge, ki smo iskali kulturne in umetniške vsebine, zanimivo in cvetoče mesto. Nikoli nisem imel občutka, da živim v provincialnem mestu, daleč od vsega, z občutkom, da se tukaj nič ne dogaja. Povsod je bilo živahno in družabno življenje je imelo svoj značilni utrip. V soboški grad smo hodili redno na koncerte, bodisi domačih ali gostujočih skupin, v nedeljo smo bili v kinu, obiskovali smo razstave, si izposojali knjige ter izmenjevali plošče. V Diani je bila legendarna kavarna, v Podmornici prva picerija, pozimi smo hodili med konci tedna v Zvezdo, poleti se je posedalo v parku ali na kopališču; to so bili moji prvi urbani prostori, kjer se je rojevala kultura, kot bi rekli danes. Pravzaprav pa je šlo samo za družabnost, prijateljstvo, ki nas je oblikovalo.

ODRASLO ŽIVLJENJE

Z družino živi v Ljubljani, kjer vsestransko ustvarja. Je pisatelj, ki s svojimi romani trga iz pozabe spomine na življenje v Murski Soboti in širšem Prekmurju. Mehkobo in melanholijo prekmurskih ravnin in svojih prednikov zapisuje v besedila, ki jemljejo dih. Navdušuje bralce, stroko, njegova dela prevajajo številni prevajalci po vsem svetu. Najmočnejše orožje Dušana Šarotarja so besede in z njimi se večje poigrava v najrazličnejših umetniških zvrsteh. Piše prozo, poezijo, otroška dela, scenarije in še marsikaj drugega. S soprogo Brigito Novak Šarotar ter sinom Maksom in hčero Izabelo se pogosto odpravijo na potovanja, njihova priljubljena turistična destinacija je Sredozemlje. Kotiček, kamor se vedno znova vračajo, pa je otok Pašman. Najraje ga obiščejo zgodaj pomladi ali pozno jeseni, čeprav jim je ljub v vseh letnih časih. Tam Dušan Šarotar običajno tudi piše.

Potovanje po Malti: Dušan, sin Maks, hčerka Izabela in žena Brigita.
Foto: EK

Zame je bil prihod v Ljubljano, pri 20 popoln šok. Šel sem od doma in se nikoli vrnil. Začel sem živeti sam in prva stvar, ki me je spremenila, je bila kinoteka, ki je v Soboti ni. Večere sem preživel tam, videl sem vse velike filme in retrospektive, kar je bila najboljša vstopnica v mesto.

Po predstavi hčerinega baletnega nastopa:
mama Nada, žena Brigita, Dušan, hčerka Izabela, sin Maks, tašča Angela in oče Janez.
Foto: osebni arhiv

Veliko tišine potrebujem. Pa seveda ohranjati moraš bližino z besedo, brati in se pogovarjati.

Literarni večer in pogovor na Vodnikovi domačiji.
Foto: Matej Pušnik

Velikonočni otok (Rapa Nui), 2007.
Po literarnih srečanjih in nastopih v Buenos Airesu smo obiskali še Čile
in oddaljeni otok, znan po svojih velikih kipih Moai.
Foto: osebni arhiv

V malem okolju se človek počuti varneje, življenje je preprostejše. In nekam spadaš, ne moreš pa temu okolju ubežati. Z Brigito sva prišla v Ljubljano brez socialne mreže in sva si jo morala stikati od začetka. Ljubljana je na videz bolj odprta, hkrati pa tudi bolj tekmovalna. Socialne mreže, ki jih spleteš v takem okolju, so bistveno bolj plitve. Ko sva kupila stanovanje, so otroci vedeli, kje imajo dom. Jaz pa še vedno rečem, da grem domov, ko grem v Sobotu.

Pisatelj in psička Iskra ob morju.
Foto: osebni arhiv

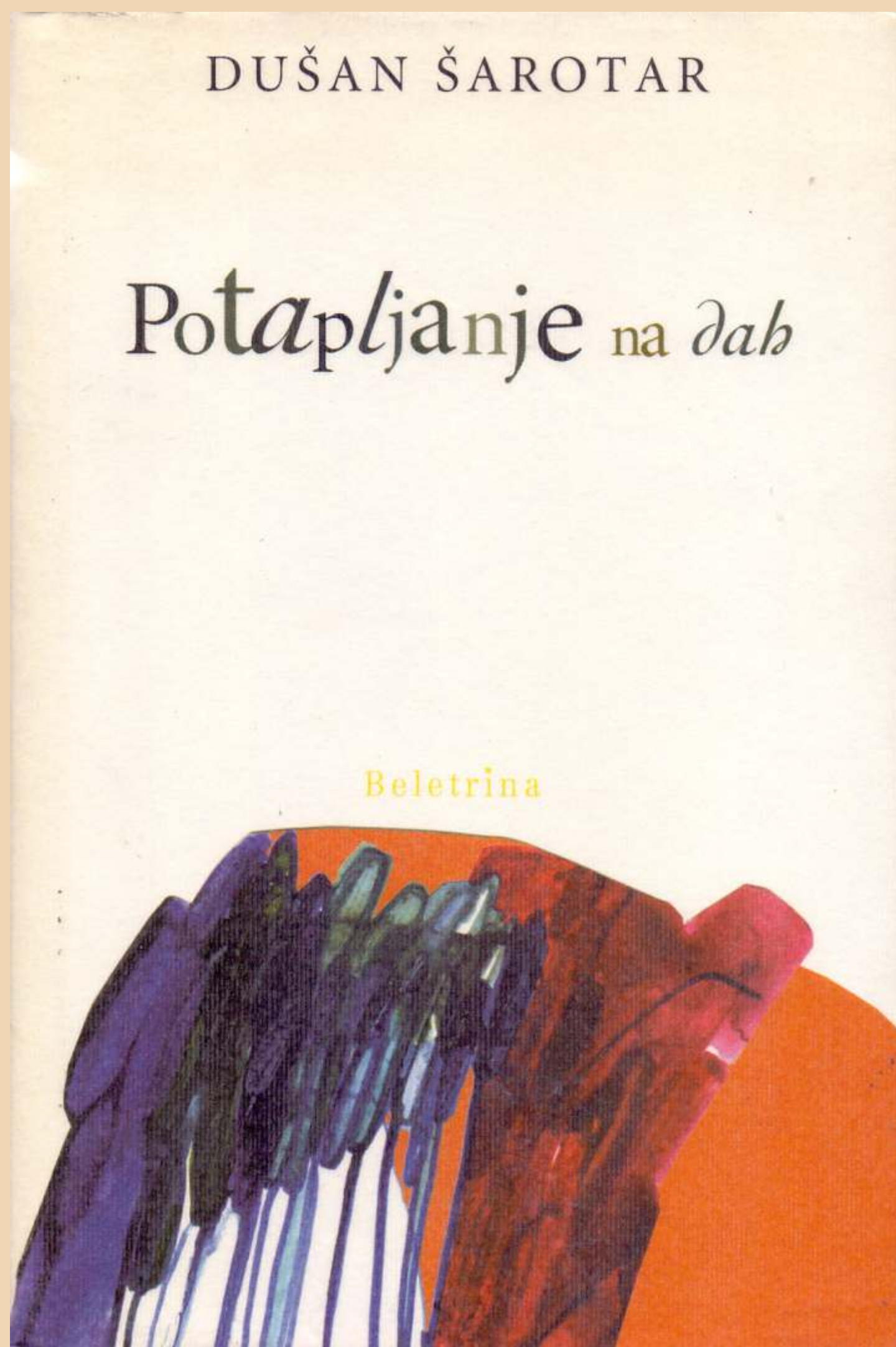
Rad imam podobe, sicer bolj negibne, slikarske, fotografske, kot gibljive. Ljubši so mi krogi navznoter, tisti, ki ponikajo v točki in se vrtijo v globini, brezčasnosti, od tistih bežečih, strukturiranih, z začetkom in koncem. Prej pesem kot zgodba, hodim na meji med podobo in fabulo, vendar te meje še nihče ni začrtal.

Delovna miza na domu v Ljubljani, posnetek je nastal med pisanjem romana Zvezdna karta.
Foto: osebni arhiv

PROZA

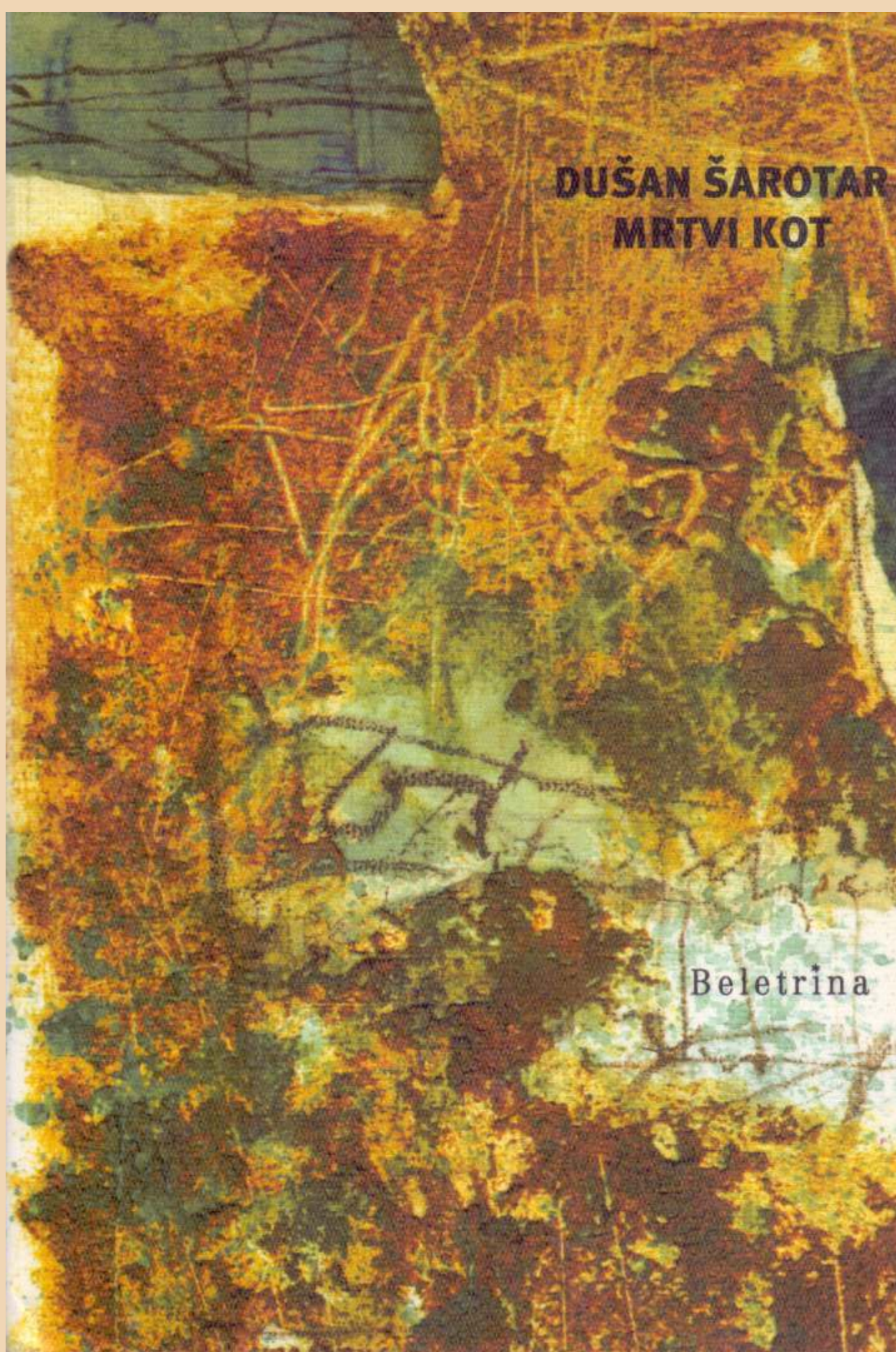
Prvo knjigo sem napisal dokaj pozno. Prej sem pisal recenzije, mislil sem, da bom bralec, ne pisatelj. Moj prvi roman je zgodba z našega otoka Pašmana, kjer imamo hiško. Potem je trajalo še tri knjige, da sem se opogumil in začel pisati o svoji temi, Prekmurju, starem očetu, holokavstu. O teh temah pišem še zdaj.

Potapljanje na dah, 1999

Potapljanje na dah

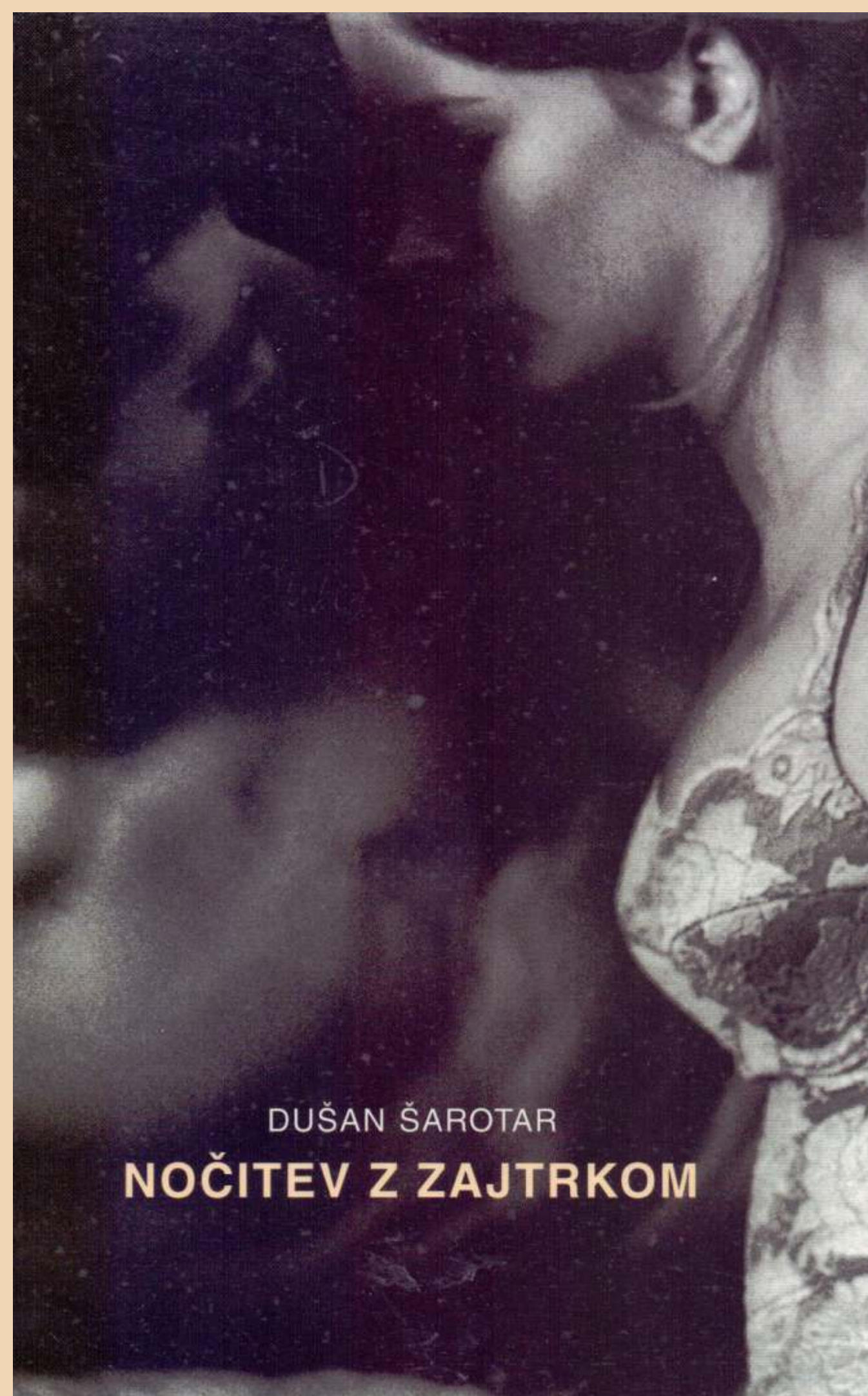
Sezul si je čevlje in nogavice, si spodvihal hlače in stopil v sveže morje. Kar stal je tam in gledal nazaj v vas v temi. Bil je spet na začetku, stopil je na Garmo. Videl je le dve drobni lučki, eno daleč pod hribom in drugo ob morju. Mogoče je naredil napako in bi moral izbrati tisto pod hribom in ne bi smel najprej v krčmo, kjer se je nespametno napil, tako bi bilo vse drugače, kdo ve, mogoče pa je res vsega kriv njegov prihod ...

Mrtvi kot, 2002

Mrtvi kot

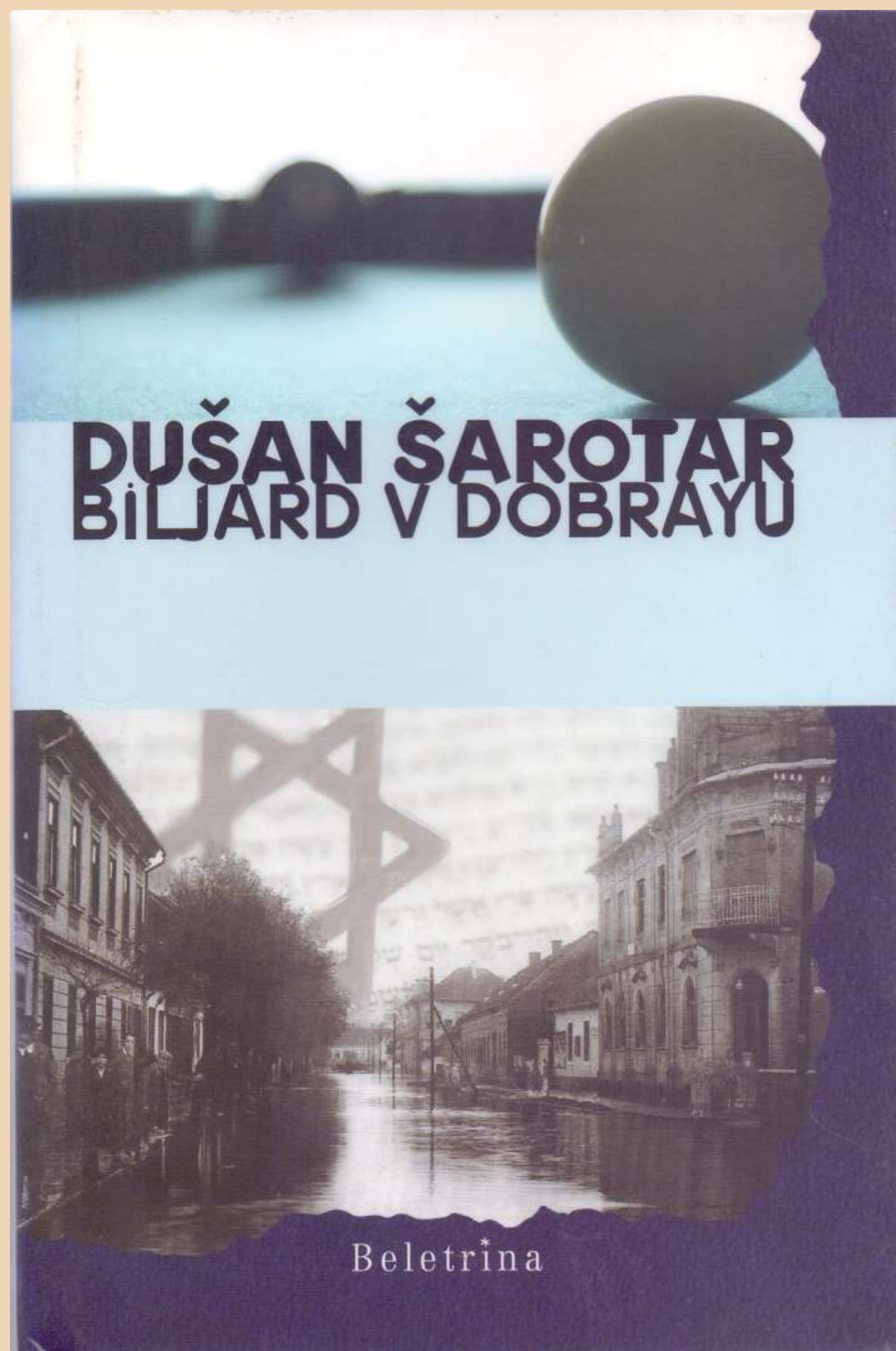
Mario je gledal morje z zaljubljenimi očmi. Bilo je še zgodaj, sonce se je šele vzpelo čez priobalno gorovje, daleč na drugi strani kanala. Sveže jutro je ležalo nad vasjo. V vaškem pristanišču, kamor se od tukaj ni videlo, se je nekaj ribičev pripravljalo na izplutje. Ne bodo šli daleč, krožili bodo v plitvini in pregledovali vrše, kaj se je ponoči ujelo. Tudi Mario je to jutro čutil, da se je nekaj ujelo v njegovo srce. Čeprav je bil neprespan in mu je utrujenost jemala moči, se je počutil kot še nikoli. Drhtel je in mišice po celem telesu so mu utripale, da se je prvič zavedal, da tudi njegovo telo nekomu pripada.

Nočitev z zajtrkom, 2003

Nočitev z zajtrkom

Za hip je pogledal vstran in zagledal na polici med desetimi najbolj branimi knjigami nekaj, kar ga je pritegnilo. Nobenega naslova ni poznal, vendar je iz kratkega opisa knjig sklepal, da je to nekaj zanj. Na prvem mestu je bila uspešnica s področja sodobne fizike, ki so jo opisali nekako takole, knjiga, ki jo mora prebrati vsak sodobni intelektualec, naslov je bil mamljiv, Vesolje v orehovi lupini. Na drugem mestu pa je bila kuharica Kuhinja do nazga. Nikoli si še ni izposodil kuharske knjige, vendar je bilo to zdaj kot nalašč za njegovo zalogo zelenjave, spotoma domov pa je hotel kupiti še nekaj zrezkov ali celo piščanca. Sposodil si je obe knjigi in se počutil imenitno, imel je občutek, da to sodi h kakovosti življenja, čeprav ni doslej nikoli uporabljal podobnih izrazov.

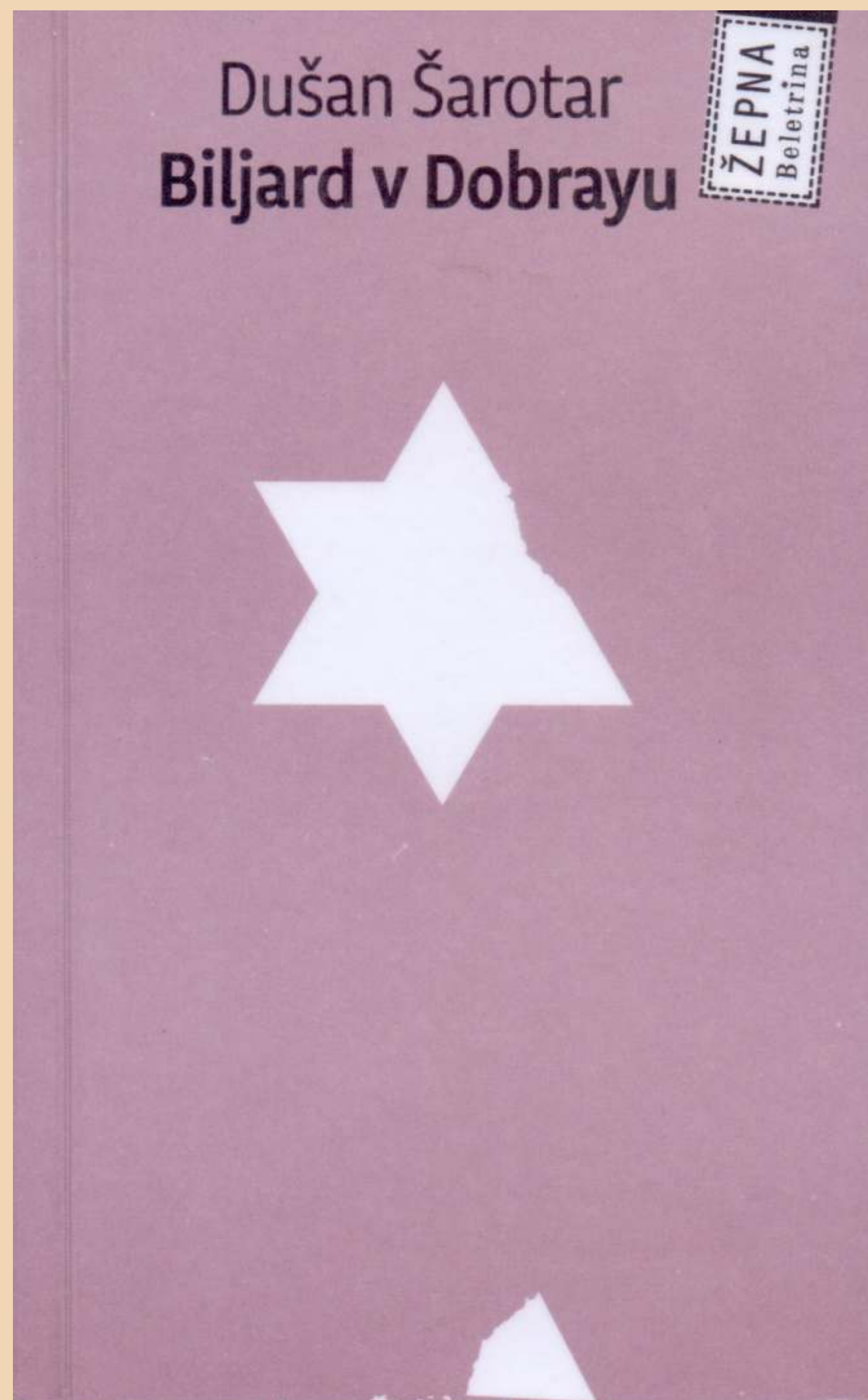

Biljard v Dobrayu, 2007

Biljard v Dobrayu

Sprva so Židje, ki so bili skupaj v internaciji, poskušali pomniti vsaj sobote, vendar so jim Nemci in Madžari v delovnih taboriščih kmalu uspeli izbrisati vsakršen občutek za čas. Podnevi so jih vozili v temnih živinskih vagonih od delovišča do delovišča, kjer so ponoči kopali strelske in obrambne järke. Potem so jih pogosto v njih pustili na milost in nemilost zavezniškim bombnikom, ki so nanje odmetavali bombe, preostale od akcij na Budimpešto. Tako so tam ležali lačni in blatni tudi po več dni skupaj. Jarki so po vsakem napadu izgledali kot slabo zagrebene grobovi, ki jih je bilo treba vedno znova odpirati. Lebdeli so med nebom in zemljo, z nogami v grobu, z glavami med zvezdami. Dnevi, datumi so izgubili vsak pomen. Živi mrtveci, ki so se zakopavali in odkopavali, kot bi vstajali in legali k mrtvim, so sledili samo še menam. Ponoči so iz jam opazovali debeljenje in crkavanje. Vendar so tudi luno pogosto zakrivali oblaki, dim in smrtna utrujenost. Na koncu je ostal samo še čas, trajanje brez ritma. Čas kot dolg, osvobajajoč in hkrati uničujoč molk po glasbi. Tišina, ki se odpira v notranji prostor.

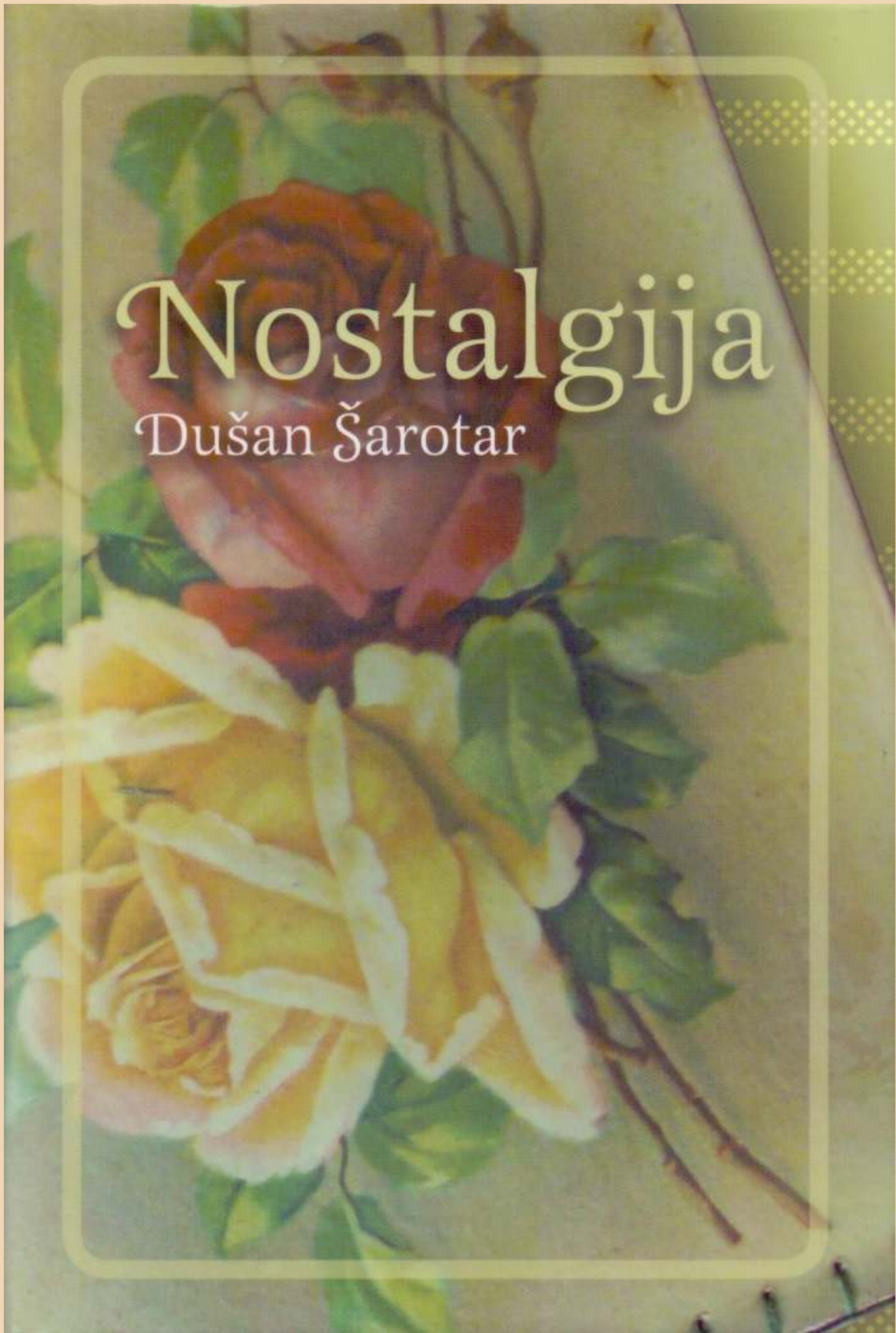
Vsa počasnost, neodločnost, pasivnost likov, vsi strahovi, to sem jaz. Ne konstruiram zgodb, opisujem tisto, kar čutim in vidim.

Biljard v Dobrayu, 2014 (2. izdaja)

PROZA

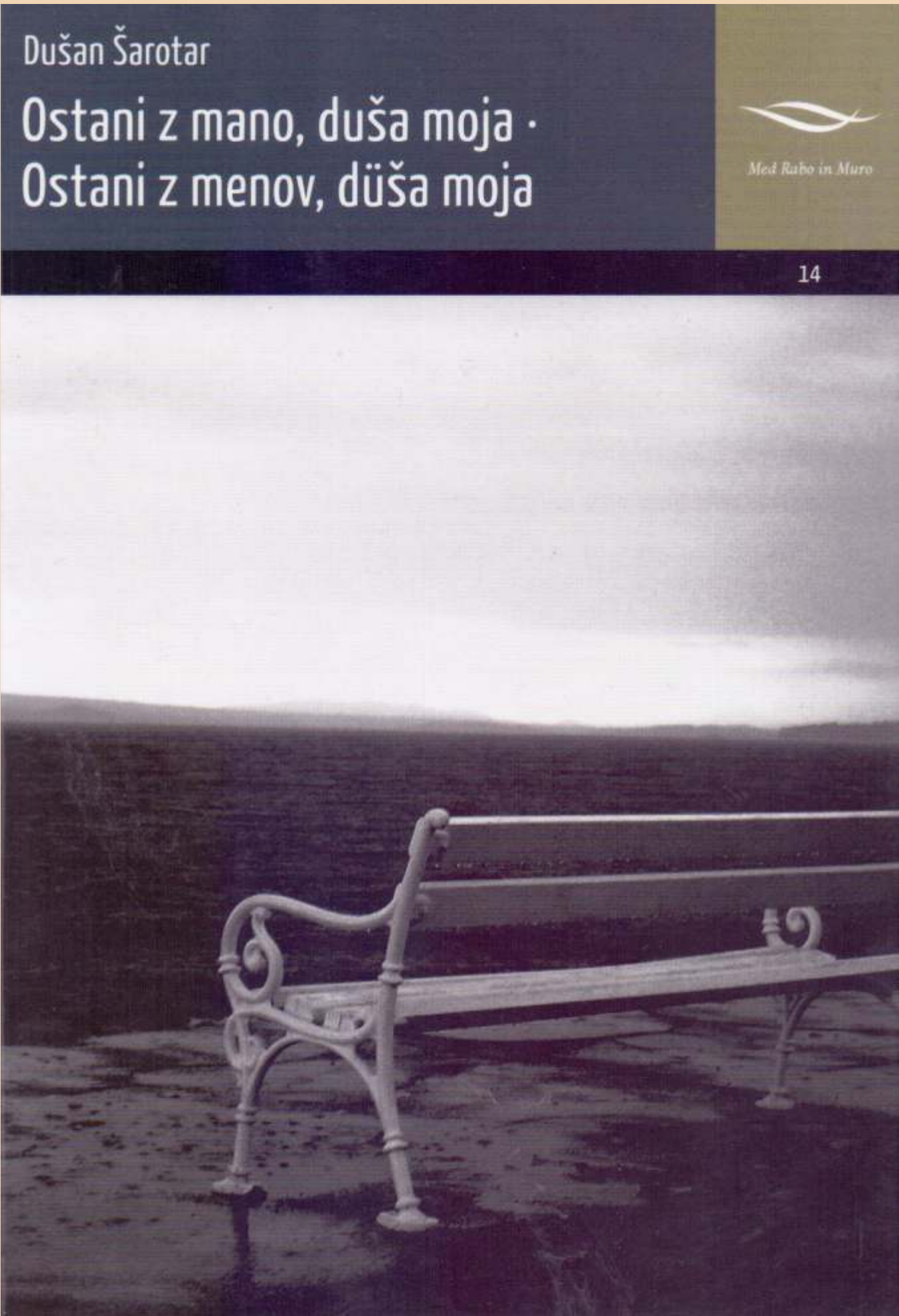
Preden začnem s pisanjem knjige, oblikovanjem pripovedi in s portretiranjem glavnih likov, opravi literarno raziskavo, ki je včasih temeljitejša, načrtna in poglobljena, drugič bolj shematična, odvisno od narave besedila, kar mi pogosto vzame veliko časa, zbranosti in pozornosti. Tudi ena sama pesem se ne napiše iz nič. To je vznemirljivo opravilo, iskanje virov, dokumentov, fotografij, prebiranje časopisov, vsakovrstnega branja, poslušanja pripovedi, predvsem pa je to obdobje dvomov, vprašanj, samospraševanj in tudi pogosto tesnobnega pričakovanja, preprosto rečeno, iskanje navdiha. Vedno, ko začnem znova, obstanem pred prvim stavkom, besedo, ki pripoved odpre ali za vedno zapre.

Nostalgija, 2010

Nostalgija

Nebo nad kolodvorom je temnelo, sence topolov ob cesti so se daljšale in počasi kopnele v večer, ki je žarel s tisto nezamenljivo otožnostjo, ki jo prepoznajo samo tisti, ki se poslavljajo ali pa se po dolgih letih spet vračajo domov. Vsi smo ranjeni. Tudi mesto se je nagnilo v molk, kot bi ptice, ki so še vedno nekam negibno visele v zraku, kakor duše nad pokopališči, govorile. Čutil sem, da ljudje tukaj še slišijo, namreč v tistem predvečernem zatišju je bilo spet nekaj tistega, kar ostane. Vedel sem, da sem tukaj doma.

Ostani z mano, duša moja/Ostani z menov, duša moja, 2011

Ostani z mano, duša moja

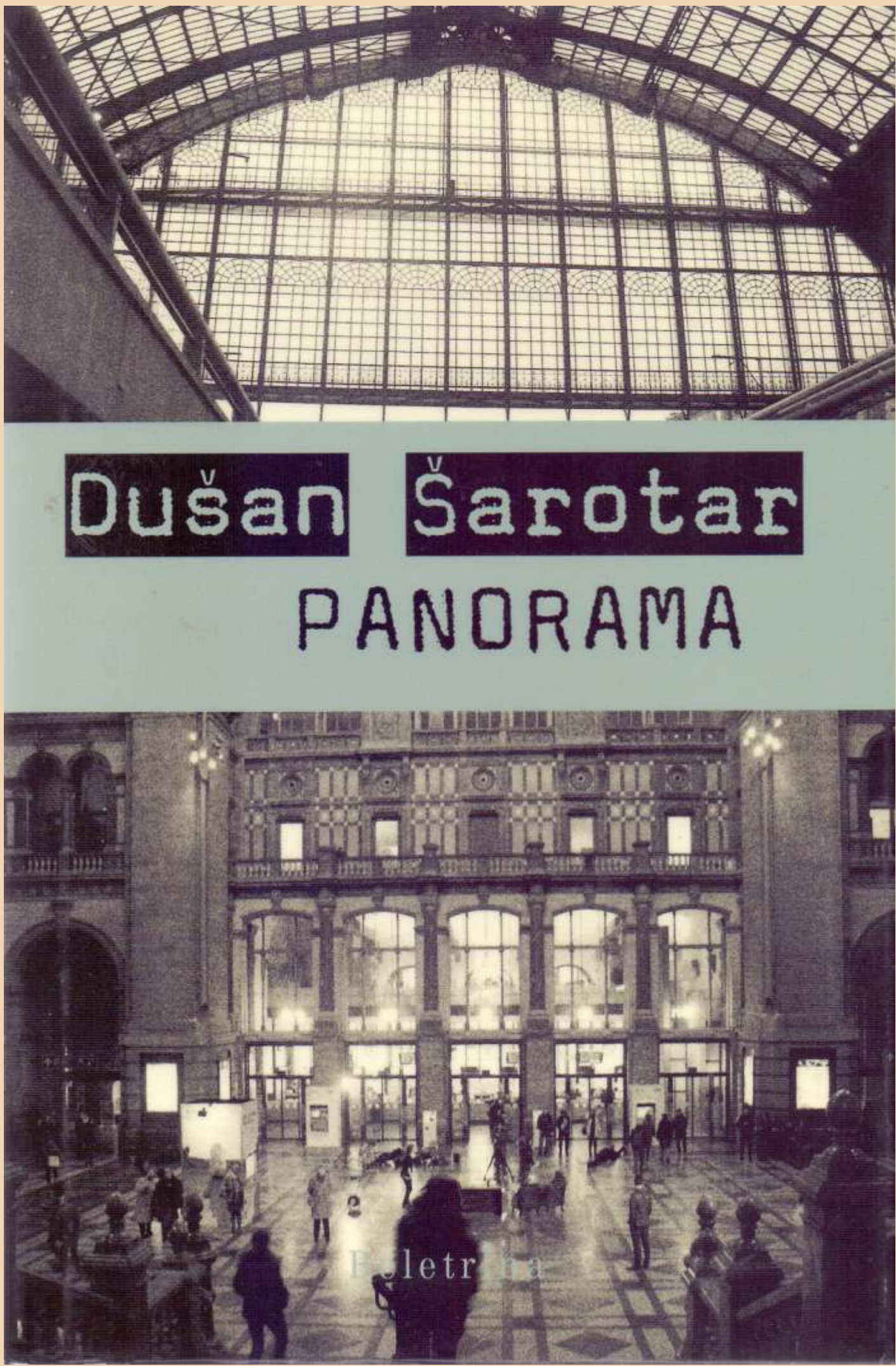
Mislil sem, da bom lahko odpotoval, nekam daleč čez morje, daleč od vsega, daleč od vsepovsod, kot je rekel pesnik, med žive, glasne, med oblake, da bom spet našel svojo dušo, a tista praznina, čas, ki ni tekel nikamor, čas, na katerega sem se nevede navezal kot na svojo senco, zdaj ni hotel nikamor več brez mene. Tukaj je, jaz sem čas, ki ga ni.

Ne morje ne zemlja, 2012

Ne morje ne zemlja

Vem, da je pisanje iskanje doma, pesniki pa so brez domovine. Zato pravim, da je morja z vsako besedo manj, odmika se, in v meni raste zemlja, ravnica. Tista brezdanja ravnica, kjer so edine vertikalne cerkveni zvoniki, drevoredi topolov in seveda človeške postave, pokrite s črnimi klobuki ali z debelimi rutami. Vsa ta minljiva in s kulturo prežeta znamenja, ki so kot svetilniki na oddaljenih otokih postavljena po ravnici, pričajo o tem, da je tukaj vse usodno razpeto med nebom in zemljo.

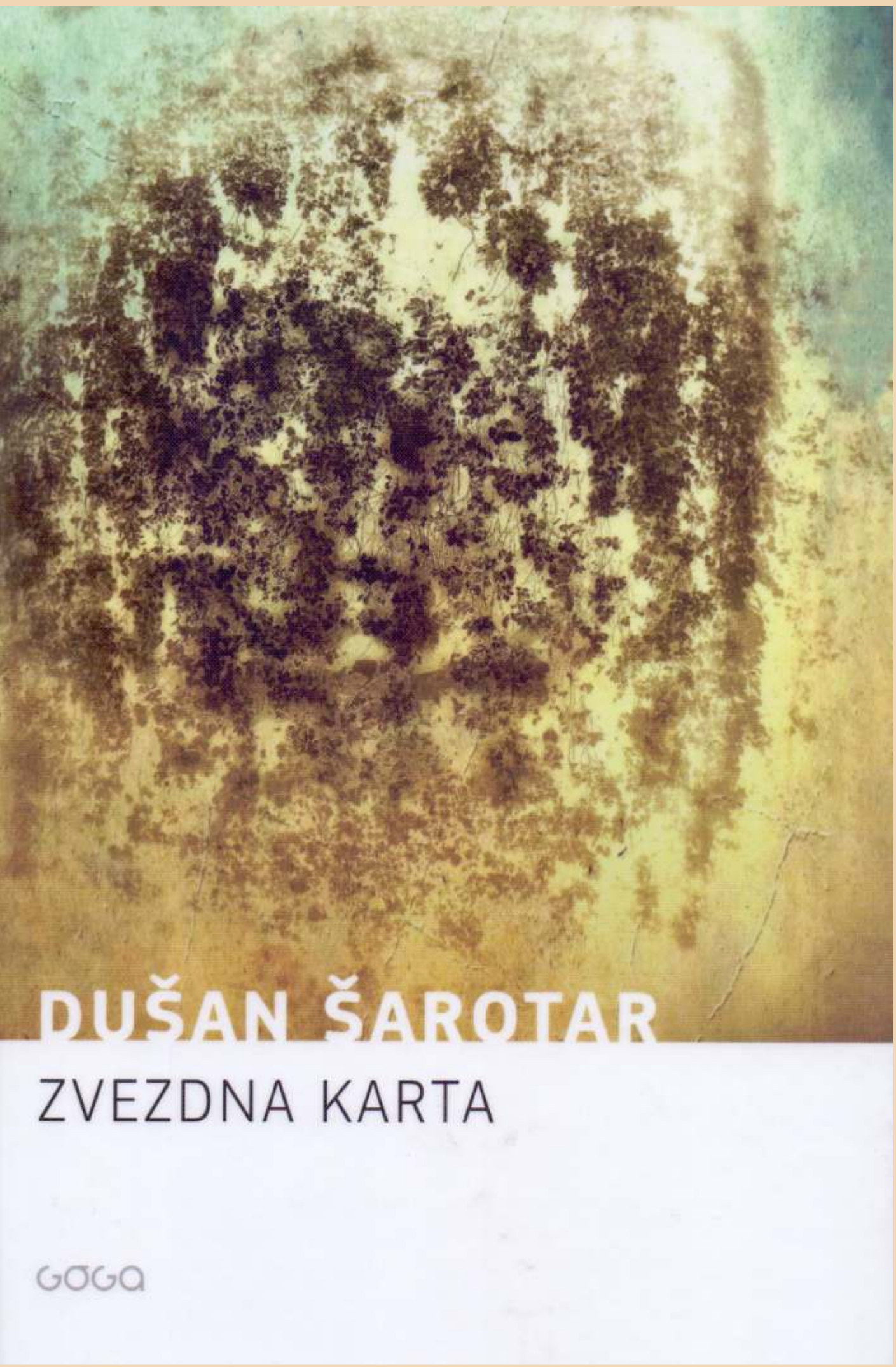
Panorama, 2014

Panorama

Na širokem črnem oboku neba, ki se je na skrajnih in zamegljenih robovih spuščal nad valovito nočno pokrajino, so prasketale iskre mirijade zvezd, ne pomnim, kdaj sem jih nazadnje videl, me je spreletelo, nekje globoko spodaj v temi, kamor nisem videl, sem v spokoju po nevihti slišal odtekanje vode.

Zvezdna karta

Nikoli ni preveč tvegala, nikoli ogrozila svojega in družinskega premoženja. Vedno je dajala na stran, pametno obračala in modro vlagala v zemljo, gozdove, s katerimi je gospodarila, in v plemenite kovine, za zlato rezervo. Svet, ki ga je spoznal na lastne oči, je bil vedno bolj negotov, kar se je lepo videlo v vse bolj agresivnem in brezkompromisnem boju na tržišču; ljudje, nekoč omikani trgovci in poslovneži, so posuroveli, nič več ni imelo vrednosti, vse je bilo odvisno od cene. Vse več jih je srečal, ki bi prodali tudi dušo, če bi le bil pripravljen zanj ponuditi zlatnik. Prodana duša se ne more nikoli odkupiti nazaj. Za vedno izpuhti, umaže se in potepta, kot lanski sneg.

Zvezdna karta, 2021

POEZIJA

Spominjam se svojih prvih dijaških pesmi, ki sem jih skrivoma in zanosno pisal v zvezke in beležnice. V tistih zgodnjih formativnih letih, ko se mlad človek išče in se poskuša izraziti s svojim jezikom, je bilo to za mnoge nekaj povsem običajnega. Kdor ni skrivoma pisal verzov, je igral inštrument, pel, risal, poslušal glasbo ali se ukvarjal s športom.

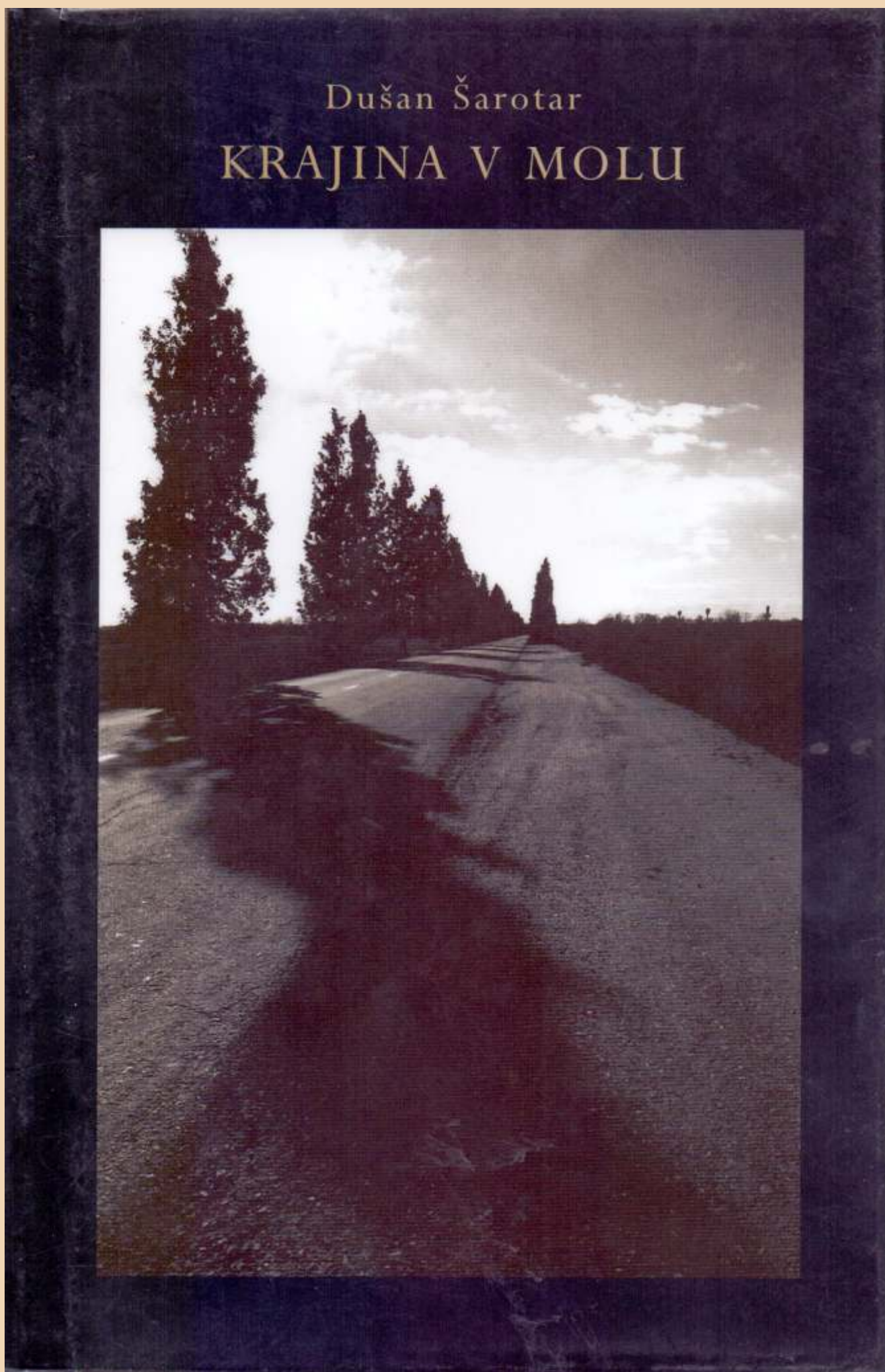
Občutek za veter (soavtorstvo s Ferijem Lainščkom), 2004

Občutek za veter

Občutek za veter

Stari so znali praviti, da je tukaj nekoč, ko so bile še zime bele, ostre in globoke, zavijal svilen veter, ki je vzel k sebi vse, ki so gazili čez belo ravnino, ter da so takrat, ko so tukaj še bila dolga, vroča in visoka poletja, da je ponoči žarela zemlja, tukaj pihale suhe sape, ki so izsušile vsako grlo. Tudi pomlad je imela svoj značilen veter, ki je nosil nevidno življenje čez travnike in gozdove, da je orosil vsako oko in raznežil srce. O poznem jesenskem vetru so znali govoriti še posebej slikovito, to je bil tisti šelesteč veter, ki je nosil vonj izobilja, opitosti in hkrati že tudi zamiranja, sanj in trohnenja.

Zdaj, ko domišljija starih, zadnjih, ki so še zmogli zgolj z nekaj besedami pričarati rojstvo in smrt, vznesenost in še posebej tisto nedoumljivo ter otožno hrepenenje, podobno upočasnjnemu teku reke, neustavljivo ugaša, zdaj z njimi izginja tudi občutek za veter. Le še redki, če sploh še kdo, zmorejo prisluhniti temu, vedno bolj enoličnemu in brezimnemu zamahu vetra, ki obupno išče duše, da bi v njih ponovno zazvenel.

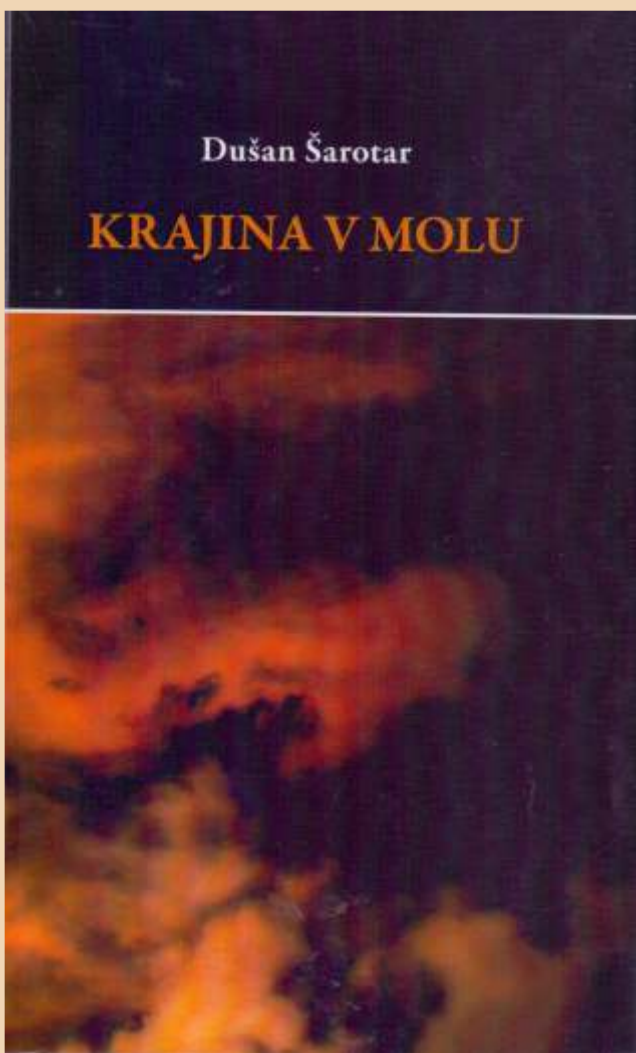

Krajina v molu, 2006

Krajina v molu

IV.

Zadnji vlak je odložil na tihi postaji sezonce z vrečami starega krompirja, zdomce v zakrpanih gvanthih, utrujenega muzikanta s počenim bobnom ter vdovo, ki teši otroka v neznanem jeziku. Doma bodo sedli za prazno mizo in vse, kar so prinesli, zložili na dva kupa. Na prvega pomečkan bankovec in nikoli odposlano pismo, na drugega izgubljena leta, ki jih bodo šteli vedno znova. Tolažili se bodo, da so tisto bistveno, kar manjka, zagotovo pozabili na vlaku, ki se nikoli več ne vrne.

Krajina v molu, 2013 (2. izdaja)

Poezija je edina kraljevska pot do duše.

Vse se zruši, samo pesem ostaja ista.

Hiša mojega sina

Školjka

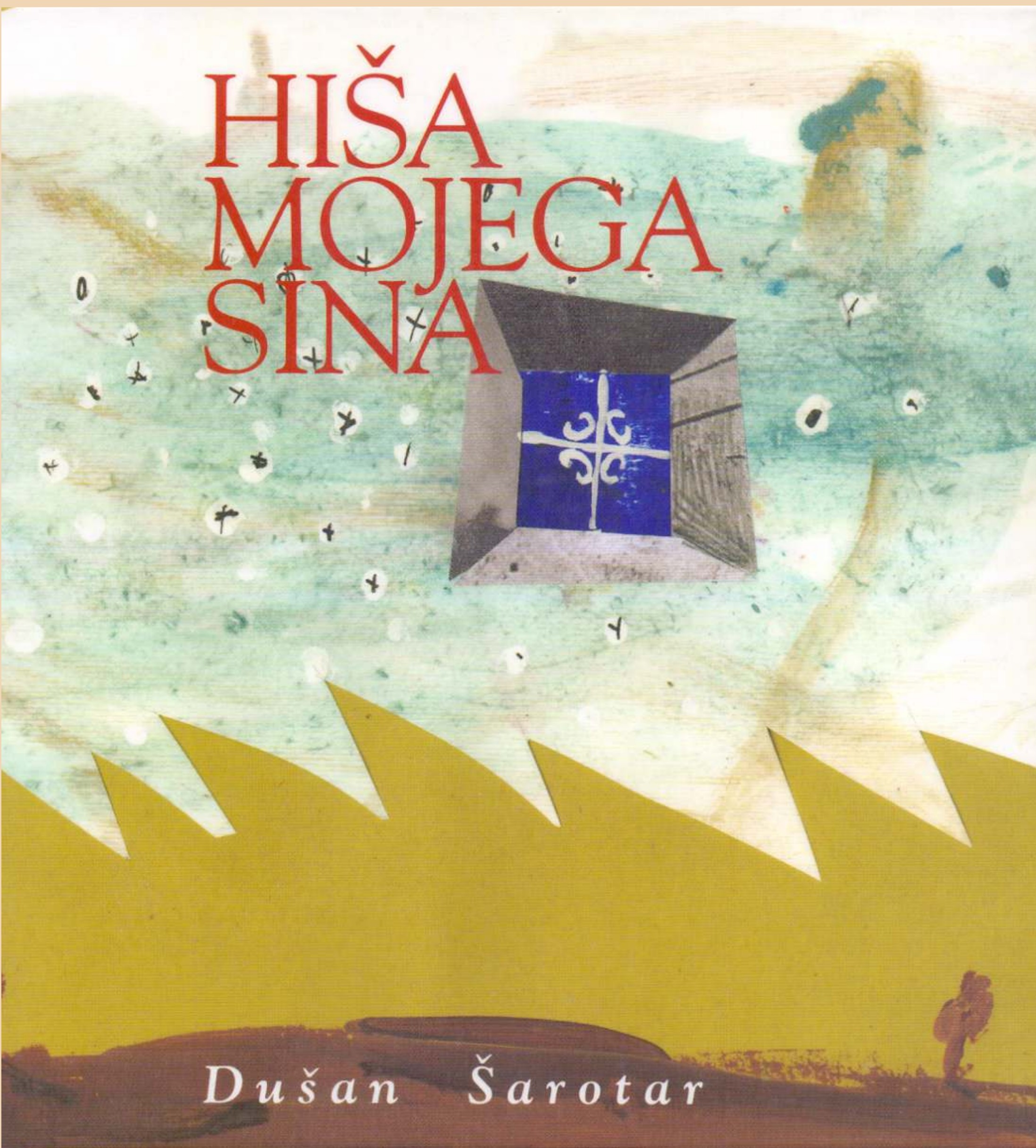
V tebi je praoblika sveta, odmev začetka, šum praznega prostora, čas pred časom.

Školjka, belo, vase zavito notranje uho, v tebi je glas, pesem, vesoljna tišina.

Raseš po podobi svojega glasu, počasi, v času klešeš, gradiš hišo za svojo smrt.

V tebi je skrivnost, oblika in spomin, lepota, občutek, ki ga išče človeška roka.

V tebi je senca absoluta, dovršena oblika, na koncu ostane šumenje, odmev praznine.

Hiša mojega sina, 2008

Vse knjige so nekako notranje povezane, kot kitice v pesmi, s katerimi poskušam vedno znova napisati pesem, hvalnico in žalostinko hkrati. Po dolgih letih vračanja v iste kraje, k isti zgodbi, k vedno istim usodam, se zdi, da vem vedno več, pa vendar, z vsakim poskusom začnem vedno znova, vse se spreminja, predvsem pripovedovalec, ostaja samo tisti notranji občutek, neizrekljivo, nujnost poezije, da iztrgamo glas iz tesnobnega molka in ga vrnemo v naročje spoštljive tišine.

Pesnikova naloga je sanjarjenje.

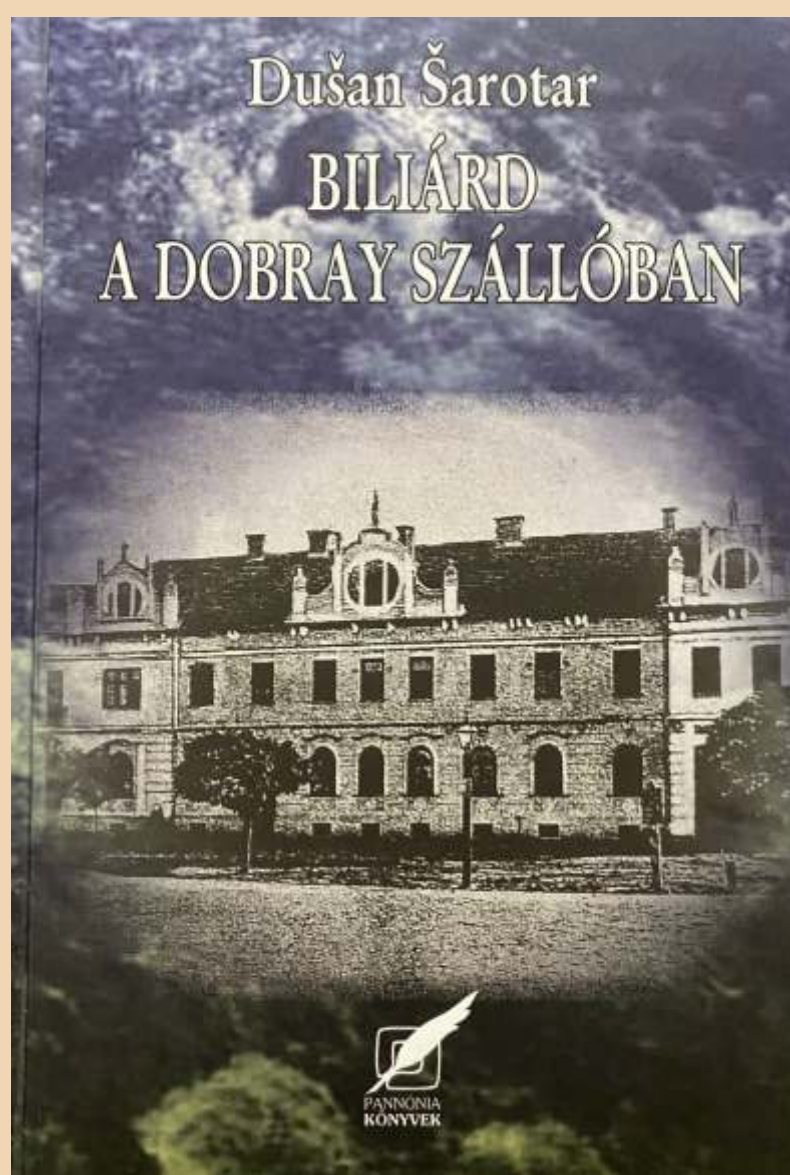
PREVODI

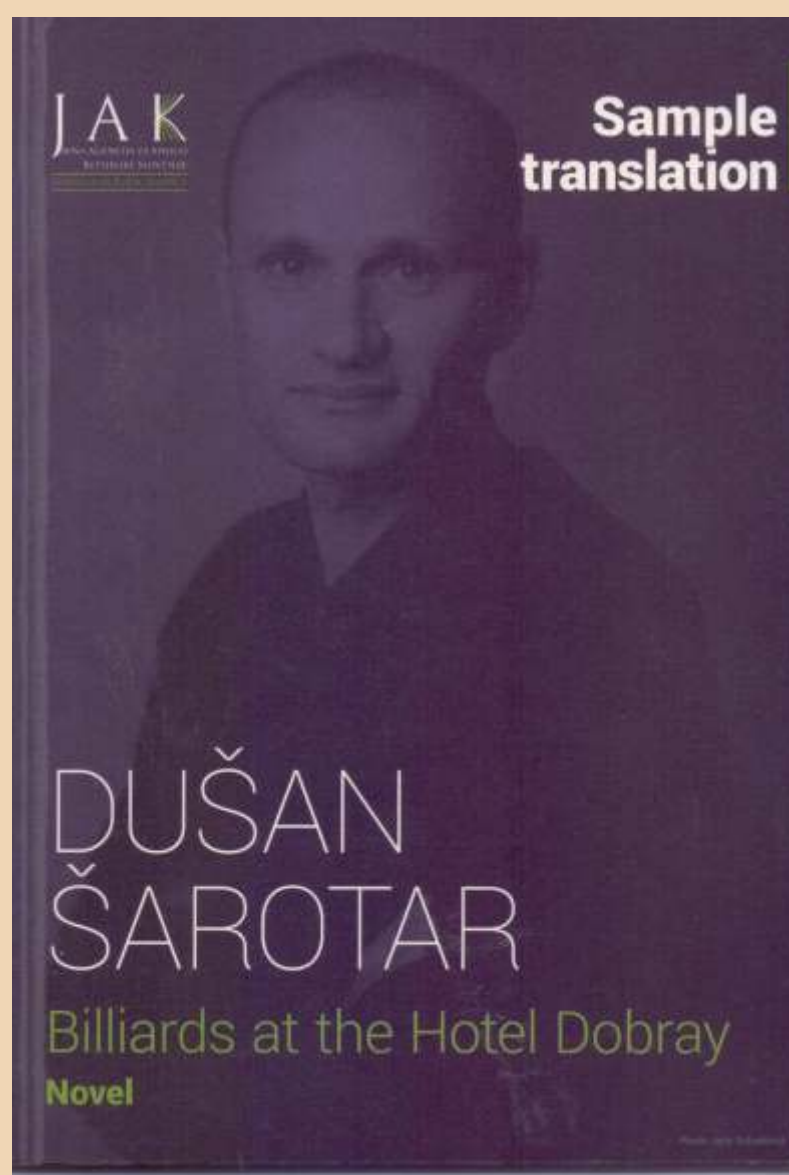
Predstavitve španskega prevoda romana *Panorama* na največjem knjižnem sejmu v Mehiki.
Foto: osebni arhiv

Dušan Šarotar je gostoval na mnogih predstavitev in branjih v tujini. Njegova proza in pesmi so prevedene v hrvaški, bosanski, srbski, nemški, finski, romunski, francoski, poljski, ruski, češki, madžarski, angleški, italijanski, španski, katalonski, argentinski, litvanski, švedski, grški, portugalski in estonski jezik.

Hvaležen sem vsem krasnim prevajalcem, brez katerih bi bil svet zagotovo še manjši, in seveda založbam, ki so mojim knjigam odprle vrata številnim bralcem v drugih jezikih. Vendar vsaka knjiga odmeva v drugem jeziku drugače in po svoje, mnoge sijajne knjige ne dobijo odmeva v prevodu, pa vendar njihov zven zato ni nič okrnjen. Umberto Eco je neke zapisal, da so prevodi edini jezik Evrope. Zgodbe so morebiti res prvo in zadnje, kar si lahko ljudje iskreno delimo, brez dolgov in preostanka. Bralci ne sprašujejo, od kod si, kakšen si, ampak samo, kakšna je tvoja zgodba.

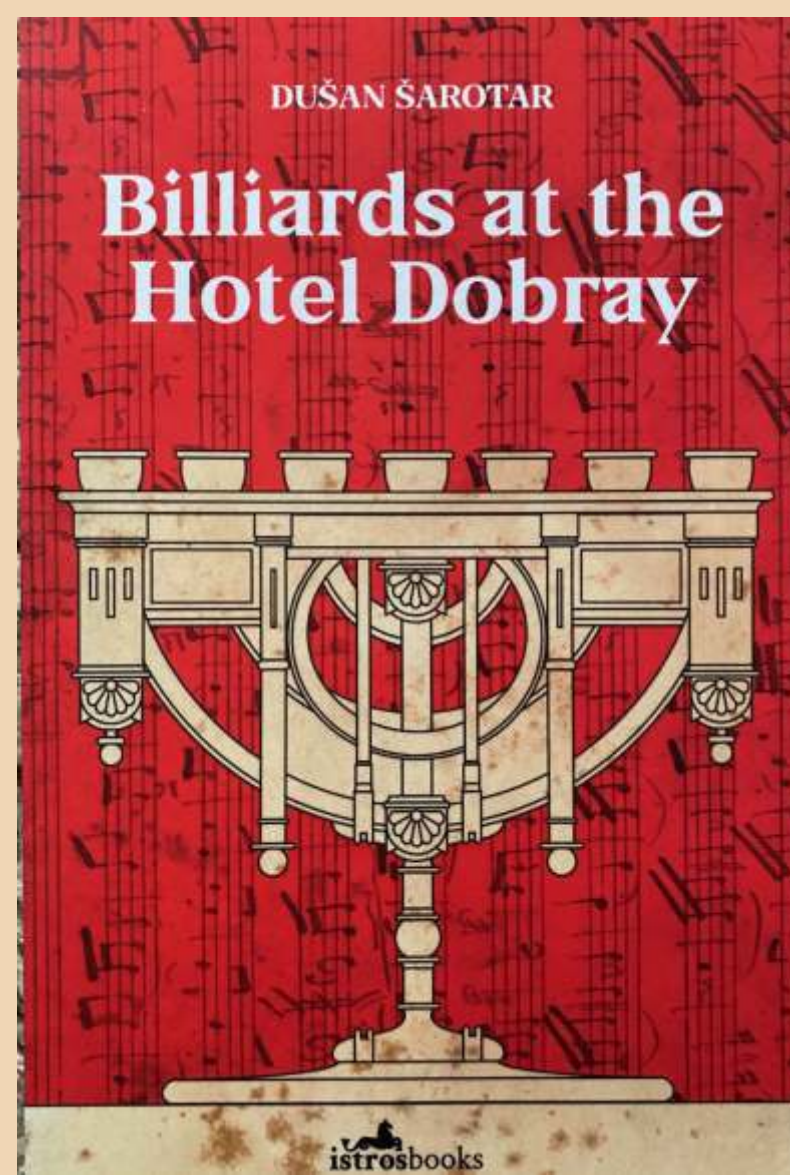
Biljard v Dobrayu, madžarski, 2012

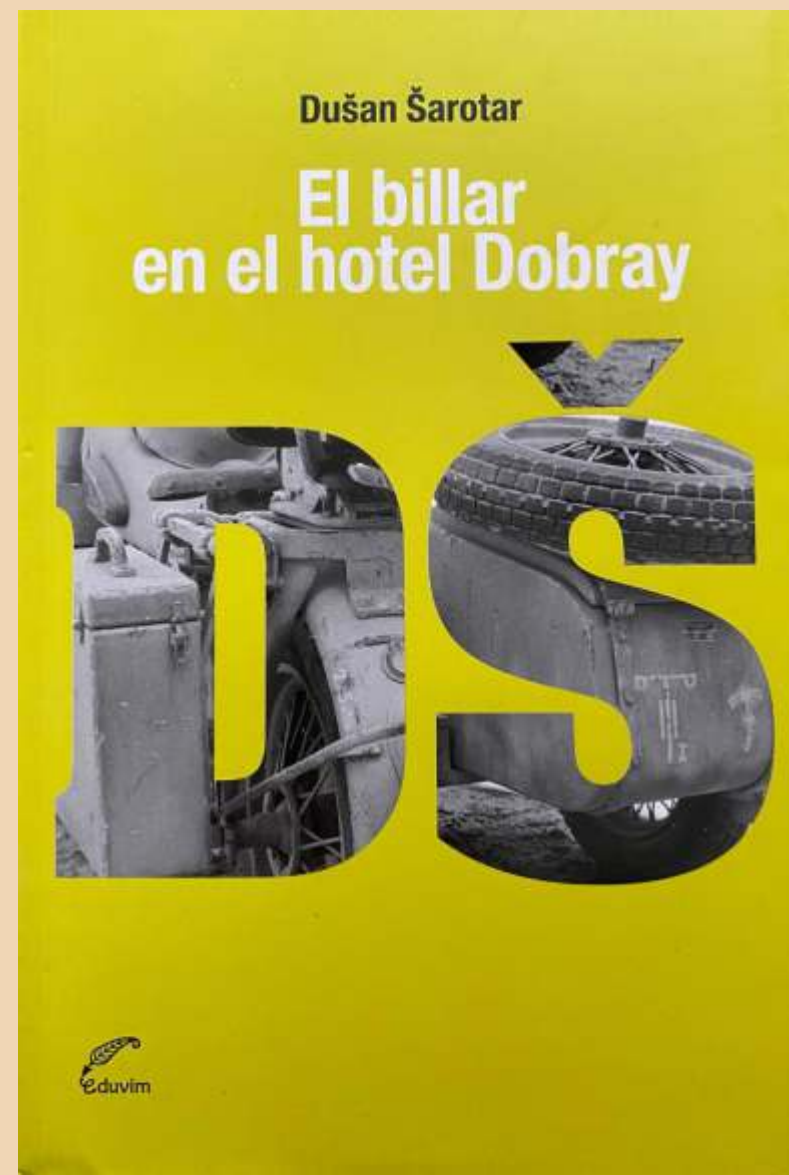
Biljard v Dobrayu, več jezikov, 2014

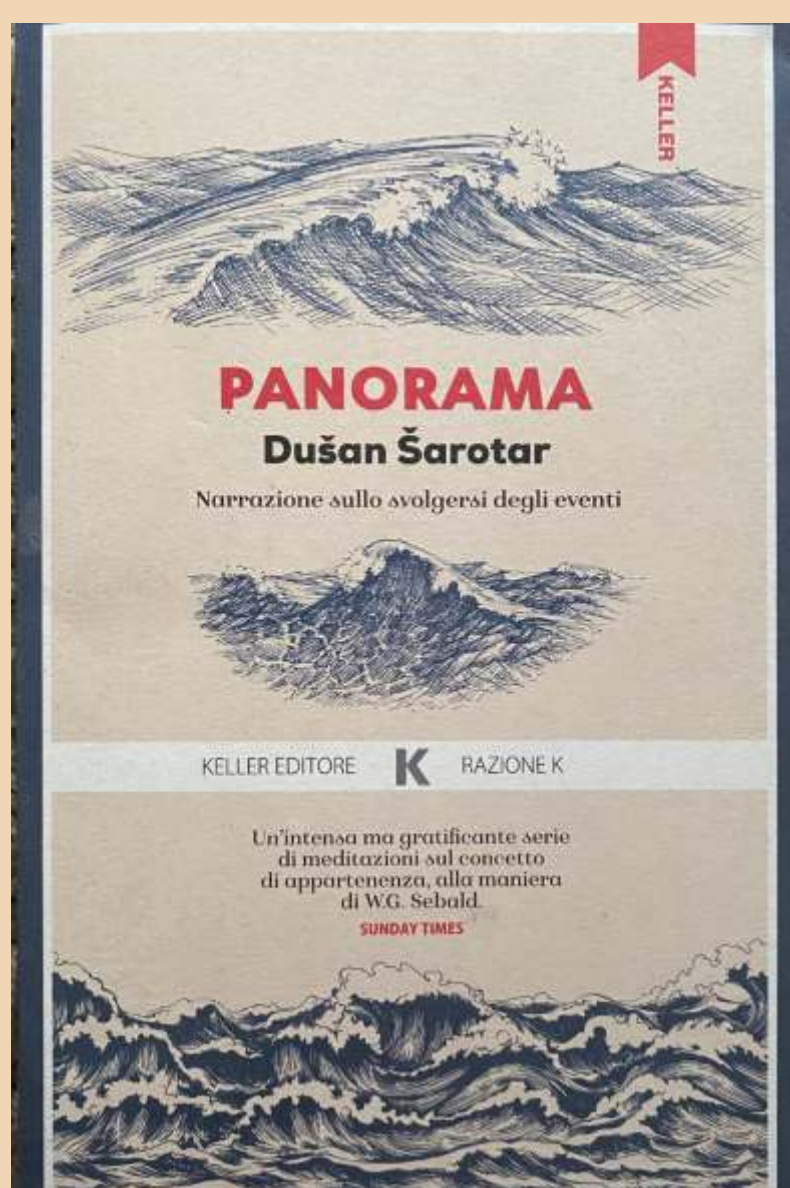
Biljard v Dobrayu, hrvaški, 2016

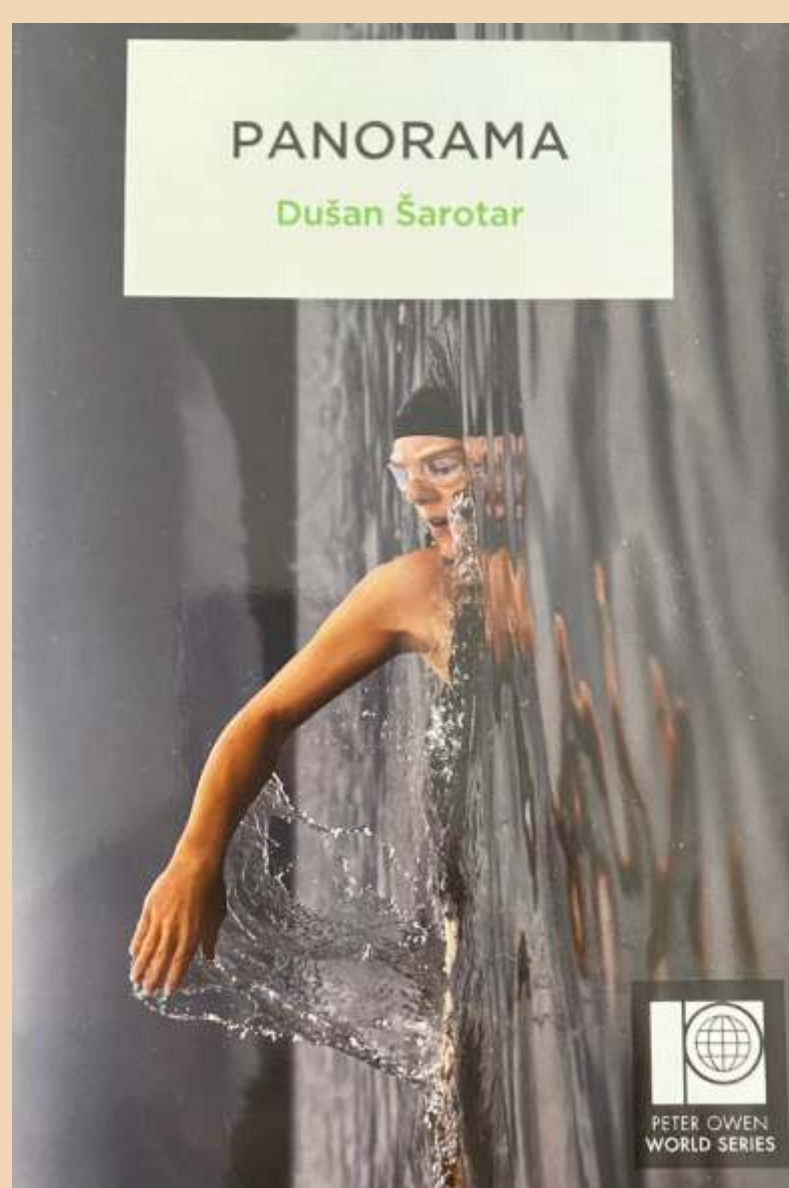
Biljard v Dobrayu, angleški, 2019

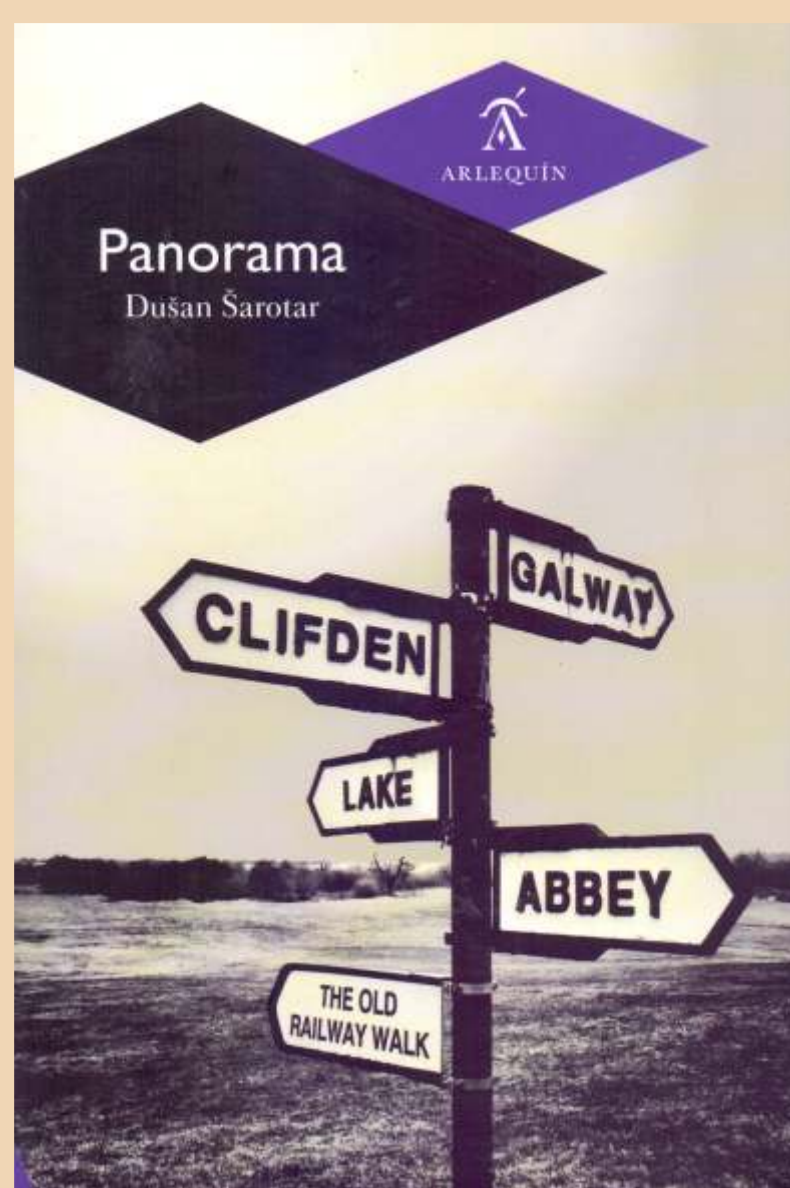
Biljard v Dobrayu, argentinski, 2019

Panorama, italijanski, 2015

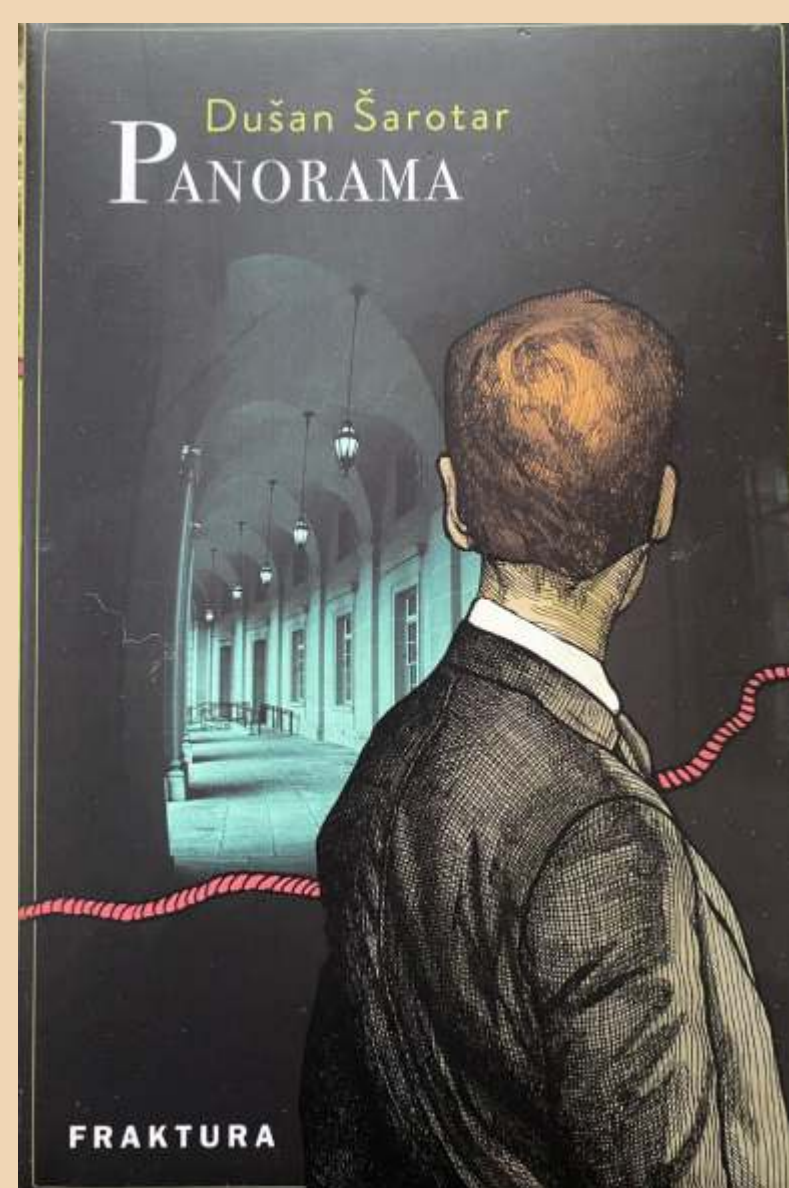
Panorama, angleški, 2016

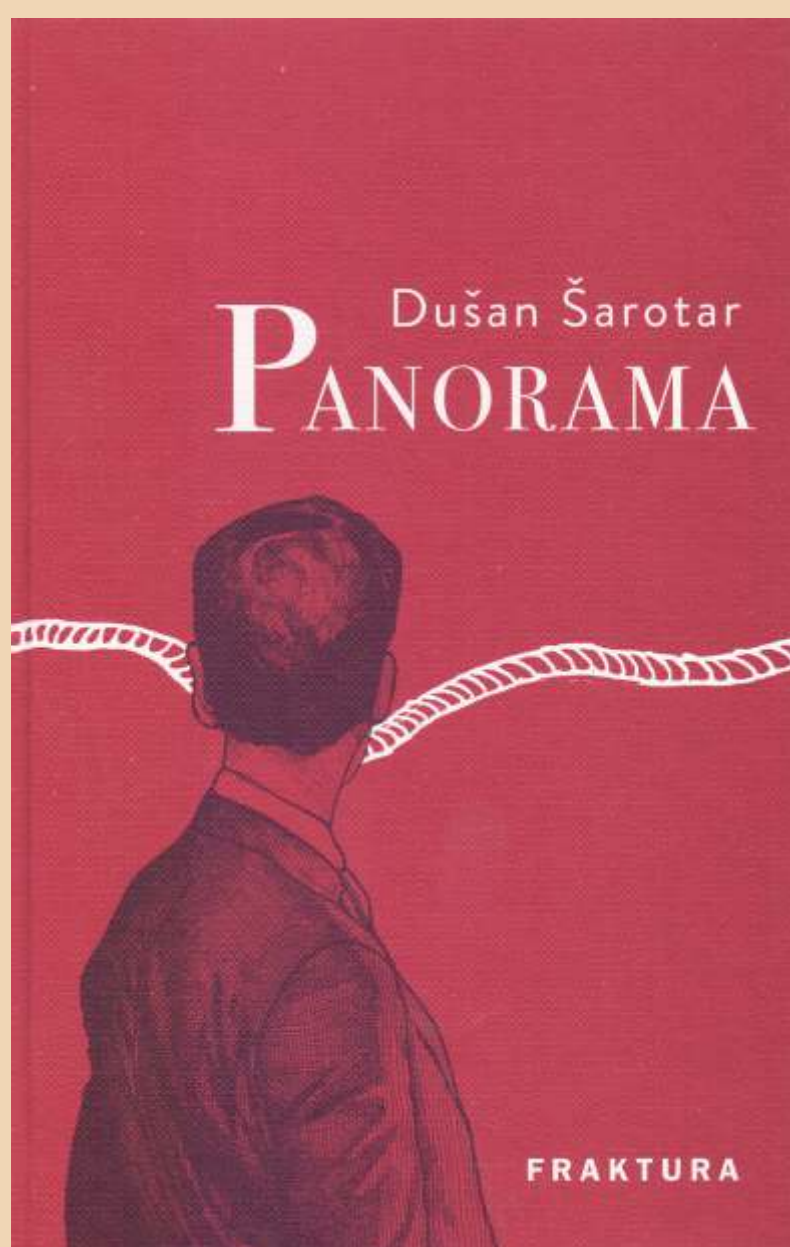
Panorama, španski, 2016

Panorama, francoski, 2018

Panorama, hrvaški, 2019

Panorama, hrvaški, 2019

NAGRADE IN PRIZNANJA

Ožji izbor za najboljši prvenec, roman *Potapljanje na dah*, 2000

Finalist za nagrado kresnik, roman *Biljard v Dobrayu*, 2008

Nagrada za izjemne dosežke v kulturi, Mestna občina Murska Sobota, 2008

Ožji izbor za nagrado fabula za najboljšo zbirko kratke proze, *Nostalgija*, 2013

Finalist za nagrado kresnik, roman *Panorama*, 2016

Nagrada za najboljši roman po izboru bralcev v Mehiki, Premio de los Lectores, roman *Panorama*, 2017

Ožji izbor za nagrado Oxford-Weidenfeld Translation Prize 2017, za najboljši preveden roman v angleščino, roman *Panorama*, prevedel Raully Grau

Nominacija za mednarodno nagrado Dublin Literary Award 2018, roman *Panorama*

Ožji izbor za nagrado Oxford-Weidenfeld Translation Prize 2019, za najboljši preveden roman v angleščino, roman *Biljard v Dobrayu*, prevedel Raully Grau

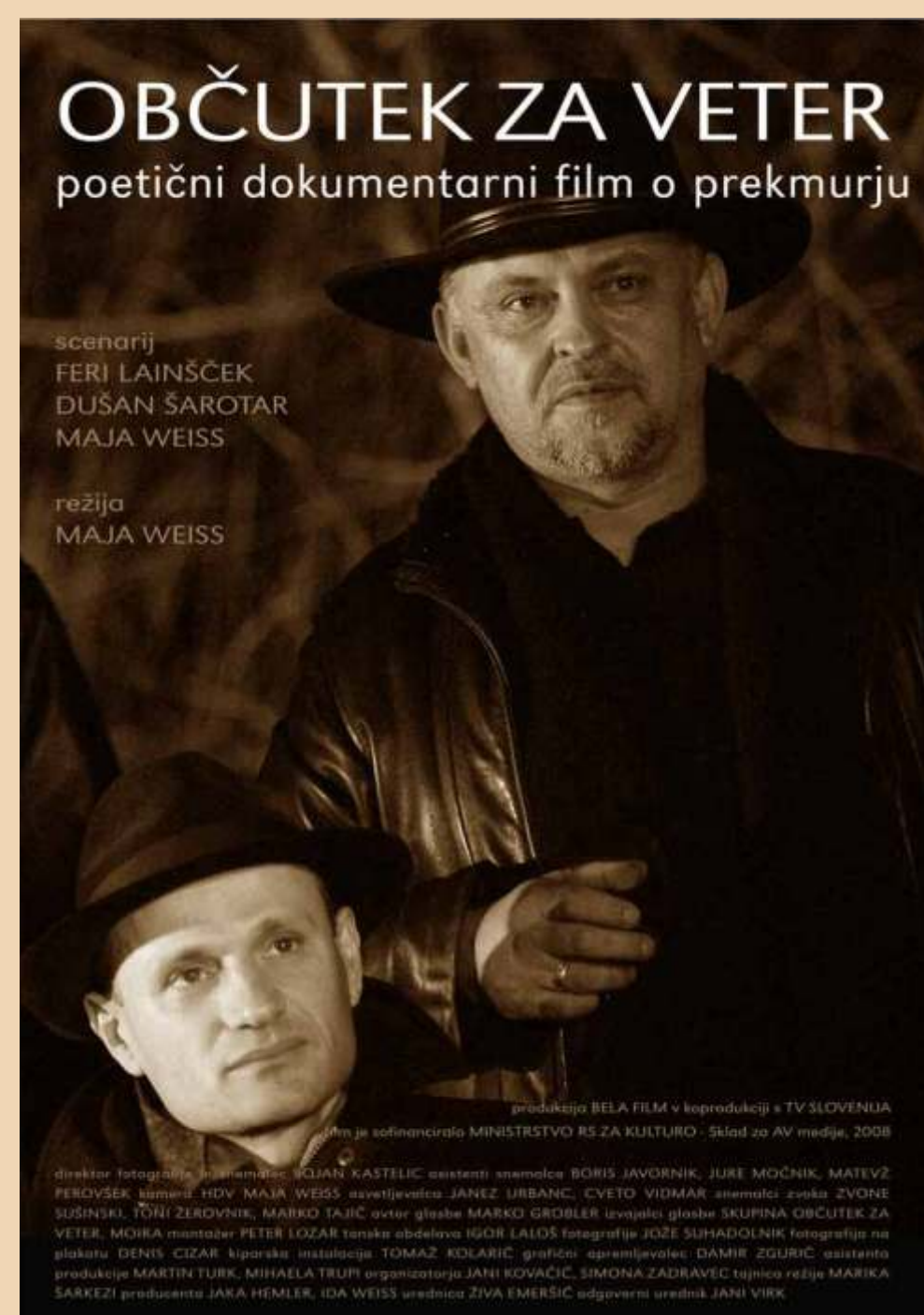
Nagrada kulturnik leta Prekmurja, 2019

Finalist za nagrado kresnik, roman *Zvezdna karta*, 2022

Nominacija za Cankarjevo nagrado, roman *Zvezdna karta*, 2022

USTVARJALEC BREZ MEJA

Vsestranski umetnik je tudi navdušen scenarist; ustvaril je precej scenarijev za dokumentarne in igrane filme, portrete sodobnih slovenskih umetnikov in kratke igrane filme, ki so bili prikazani na številnih mednarodnih festivalih. Piše tudi za lutkovno gledališče.

Občutek za veter, plakat za film

Mario je gledal morje z zaljubljenimi očmi, plakat za film

Scenarist je predvsem pripovedovalec zgodb. Dobra, prepričljiva zgodba je gonilo vsakega filma, vendar tudi to ni dovolj za uspešen film. Film ni narejen samo iz besed, nujno potrebuje še igralce, ki zgodbo oživijo, poleg njih pa so pri filmu udeleženi še mnogi drugi profili, od scenografov, maskerjev, toncev, glasbe, snemalcev in seveda režiser; ki vse skupaj sešije v vizualno celoto. Pa vendar, brez scenarija, drobne pesmi, tudi vsega ostalega ni.

Kot pesnik je začel sodelovati z glasbeno skupino Ethnotrip, ki je na slovenski glasbeni sceni že od leta 2009, izdala je štiri glasbene albume: Ethnotrip (2013), Kdo bo pil iz bistrega studenca (2016), Preden se zdani (2018), Bluz panonski (2022). Na zadnjem so med drugim uglasbili tudi dela Dušana Šarotarja. Člani skupine Ethnotrip so: Tjaša Šimonka Kavaš (vokal), Miha Kavaš (violina), Rene Zorman (klavir), Tomi Došen (tolkala) in Marko Horvat (bas kitara).

Ethnotrip
Foto: Tomaž Galič

Tako je bilo na začetku. Ampak preden je kaj koli bilo, je bil prvi verz, prva kitica in zato pesniki celo pravijo, da je knjiga poezije sto tisoč let starejša od veselja.

Premiera poetičnega dokumentarnega filma Občutek za veter, Kulturni dom Beltinci: Bojan Kastelic, Maja Weiss, Dušan Šarotar, Feri Lainšček

Scenariji za dokumentarne in kratke filme ter državne proslave

Ruski oblaki – proslava ob 50. obletnici osvoboditve Prekmurja, publikacija: Dušan Šarotar, 1995
Rave – do jutra in naprej, soscenarist Mitja Čander, 1998
Poezija ekspres – vlak literature, soscenarist Marko Radmilovič, 2000
Vesolje, tam sem jaz doma – portret Gregorja Strniše, 2000
Morski človek – portret Mateta Dolenca, 2002
Leseni obrazi – portret Staneta Jarma, 2004
Oko v zraku – po avtorjevi literarni predlogi, 2007
Labirint – po avtorjevi literarni predlogi, 2008
Ogenj v ustih – portret Daneta Zajca, 2008
Občutek za veter – po literarni predlogi Ferija Lainščka in Dušana Šarotarja, soscenarista Feri Lainšček in Maja Weiss, 2008
Gnezda in katedrale – portret Milana Dekleve, 2011
Literatura v gibanju – Nostalgija, portret Dušana Šarotarja - avtorsko besedilo, 2013
Mario je gledal morje z zaljubljenimi očmi – po avtorjevi literarni predlogi, 2014
Greva se Ježka, 2015
Zgodba o Prekmurju 21. stoletja – državna proslava ob 100. obletnici priključitve Prekmurja k matici, soscenarist Primož Ekart, 2019
Panonska pesem – avtorsko besedilo Dušan Šarotar, 2022
Sporočila za Zemljo – predstava ob 130. obletnici rojstva Hermana Potočnika Noordunga, 2022

Lutkovne predstave

Mali ribič, 2006
Železna gora, 2008

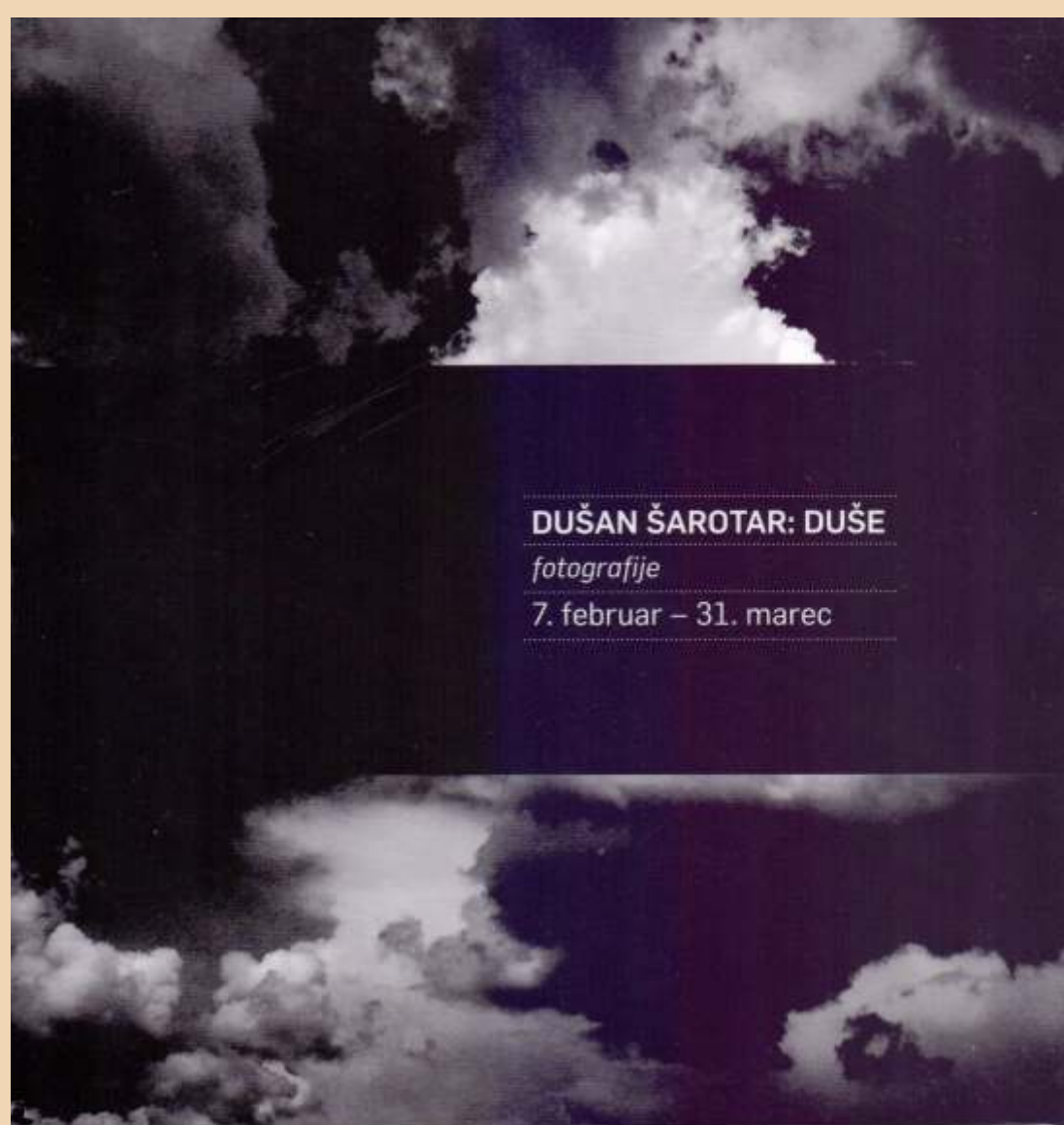

Dušan Šarotar
Foto: osebni arhiv

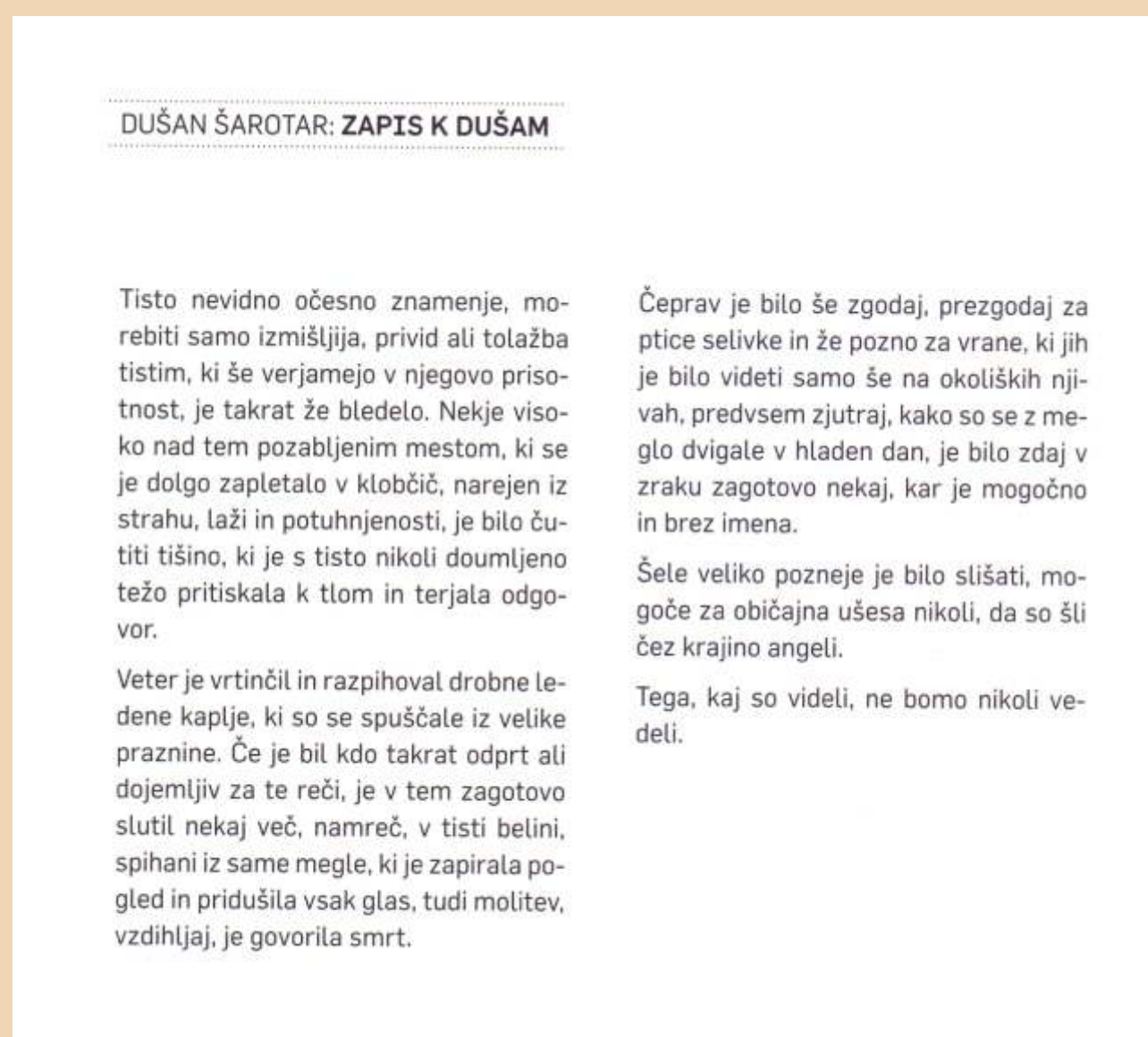
Skrivnost je v iskreni pesmi ali zaupljivem pismu, ki ga imaš še vedno nekomu poslati, četudi samo v steklenici.

FOTOGRAF NEVIDNEGA

Dušan Šarotar je tudi strasten fotograf. Za njim je množica fotografskih razstav, med drugim je pripravil samostojno fotografsko razstavo z naslovom Duše, ki je bila del programa EPK Maribor 2012.

Duše: fotografije, 2012

Avtorjev zapis k Dušam

Fotografiral sem, še preden sem odkril pisanje. Nekoč sem imel v domači kleti v Murski Soboti tudi spodobno fotografsko temnico za razvijanje filmov in izdelovanje povečav. Veliko sem fotografiral prijatelje, družabne dogodke, na potovanje nisem nikoli šel brez aparata, še vedno hranim kovčke, polne fotografij. Zdaj slikam predvsem naravo, morje, oblake, meglo in gozdove. Seveda slikam digitalno, sprva z enim od prvih tovrstnih aparatov, trenutno izključno s telefonom. Fotografij ne printam na fotografski papir, ampak jih vključujem med svoje literarne tekste ter jih objavljam v knjigah. Fotografije se kopičijo na diskih, računalnikih, telefonih, tako kot nekoč v škatlah in kovčkih. Živimo preplavljeni s fotografijami, ki jih nihče več nima volje niti časa gledati. Ostala bo samo ena podoba, zadnja beseda.

Otvoritev razstave Duše, Sinagoga Maribor, EPK Maribor 2012: Maks, Izabela, Dušan, Brigita.

Fotografske razstave

Duše, Dnevi poezije in vina – Kulturkafe, Ptuj, 2011
Duše, Sinagoga Maribor, Evropska prestolnica kulture, Maribor, 2012
Duše, Tabernakle, Mons, Belgija, 2012
Duše, SSG Trst, Italija, 2013
Duše, Passa Porta, Bruselj, Belgija, 2013
Duše, Foto klub Kamnik in Photon Ljubljana, Kamnik, 2013
Duše, Pomurski muzej, Murska Sobota, 2014
Duše, Fotonični trenutek, Evropski mesec fotografije, THL, Ljubljana, 2014
Duše, Galerija Murska Sobota, 2014
Panorama, Abbey Theater, Dublin, 2017
Panorama, Triskel Art Church, Cork, Irska, 2018
Panorama, Art Center, Saint-Malo, Francija, 2018
Duše, Rivedroite, Art Pluriel Galerie, Saint-Etienne, Francija, 2018
Sobota, Maison de la Culture Le Corbusier, Firminy, Francija, 2018
Duše, Samosti – Izbrana dela iz stalne zbirke, Galerija Murska Sobota, 2019
Duše, Samosti – Izbrana dela iz stalne zbirke Galerije MS, Pilonova galerija, Ajdovščina, 2019
Duše, Samosti – Izbrana dela iz stalne zbirke Galerije MS, Galerija Božidarja Jakca, Kostanjevica na Krki, 2019

Pomislil sem, da je tišina iz snovi, kot je voda, saj ko zapreš oči in si v spomin prikličesh reko, jezero ali celo morje, bodisi da jih gledaš v daljavi, z brega, z vrha sončnega otoka, najsi sediš v travi, v samoti ali na klopci sredi mestnega vrveža, te podoba vode v hipu napolni s svojo silo. Kadar opisujemo vodo, pravimo, da je čista, ko je brez okusa, barve in vonja. Podobno kot tišina. Ko pa se potopimo vanjo, začutimo njeno globino, težo in nedoumljivo moč.

Serija Zvezdna karta
Avtor: Dušan Šarotar